

МЕТА

ЧАСОПИС ЛЬВІВСЬКОЇ АРХІЄПАРХІЇ УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО-КАТОЛИЦЬКОЇ ЦЕРКВИ

• ЖОВТЕНЬ • 2009 РОКУ БОЖОГО • ЧИСЛО • 8/57 •

**Преосвященні Владики,
Всесвітліші та Всечесні отці,
Високопреподобні, Преподобні
отці, сестри й брати,
високодостойні
представники влади,
вельмишановні молільники, любі
наші миряни, дорога молоде!**

З глибини свого серця дякую Господеві за сьогоднішній день, за усіх вас, зібраних на молитві, за вашу міцну віру, за вашу любов до Бога та любов до УГКЦ. Дякую Всемогутньому Богові за великий дар – можливість привселюдної діяльності для нашої Церкви, за свято 20-ї річниці легалізації нашої Церкви. Ми дякуємо Господеві за те, що він давав нам мужніх єпископів, безстрашних священників, молитовних ченців та черниць, відважних мирян, котрі з любові до Бога, до своєї Церкви, свого народу та України поклали життя у далеких просторах Сибіру, Казахстану, мерзлих районах півночі Росії та Далекого Сходу. Дякуємо Господеві за тих, котрі були страчені у в'язничних підземеллях, розп'ятих на стінах, замордованих у селах та містах, в яругах і в таємних місцях на нашій землі, в Галичині та Україні, котру розривали всякі заїди-окупанти. Дякуємо Богові за тисячі мучеників, що прийняли жорстку смерть з любові до Нього та ближніх, що не стали зрадниками своєї віри, Церкви та свого народу.

Дякуємо Всевишньому Богові за тих духовних осіб та вірних мирян, котрі плекали у своїх серцях глибоку віру, бездоганне життя та прихильність до своєї Української Греко-Католицької Церкви. Люди чекали, вірили, молилися, страждали, хоч були загнані у глибоке укриття, але дочекалися, перемогли Божою силою, і світло з темряви все-таки засяяло й опромінило душі та лиця тих, хто довіряв Богові й очікував на Його святу відповідь.

Схилюмо сьогодні свої голови як вдячність Господу за Його велике милосердя до нас та поклонімося перед тими, хто вірно боровся та поклав своє життя з любові до Бога та ближніх. Число таких осіб сягає «гори трупів та море крові», як пише наш Патріарх Йосиф Сліпий. Це – велика правда, що в печерах і підвалах, у глибоких ямах й льохах, в пустинях та темницях, в яругах та гробах, у в'язницях і таборах пізнавалася правда, яка «лягла там спочиває». Бо пророки виходили в пустиню, саїтники – в печери, ченці – в затвор монастиря. Вони відходили для роздумування й молитви, для пізнання правди, бо там, глибоко у ямах та гробах, в кам'яних кар'єрах та крутоярах, в криптах і шахтах ховаються духовні скарби наших предків, котрі, боронячи правду та віру, поклали свої кості.

«Нехай із темряви світло засяє». Тому, коли Україна отримала довгождану волю в 1991 році, наші релігійні та політичні ідейні провідники взялися насипати високі могили, вінчати їх хрестами, прикрашати квітами – як символ того, що в цих могилах живе дух, сила та міць народу. Адже наші вороги впродовж століть руйнували їх, чинили безчинства, зрівнювали гроби та високі могили з землею, зводили на цих місцях чесні й нечесні будівлі, аби зруйнувати пам'ять про наших героїв, щоб могили не залишалися для

СЛОВО АРХІЄПІСКОПА ЛЬВІВСЬКОГО НА ЛІТУРГІЇ З НАГОДИ ДВАДЦЯТОЇ РІЧНИЦІ ВИХОДУ УГКЦ З ПІДПІЛЛЯ

них страхом, а для свого народу, українського – покликком до волі, щоби з могил не відчувалося натхненного подиху та заклику боротися проти диявольського й людського зла. Ні! Наша Церква та її вірний люд не вмерли, хоч вороги – радянські ідеологи та їхні прибічники – так вважали. Здійснилися слова Ісуса Христа – правда й життя, котрий запевнив, що навіть пекельні ворота її не подолають (пор. Мт 16,18). І не подолали! Наша Церква затріумфувала, і наша Україна здобула волю.

«Не смійтеся, чужі люди!
Церков-домовина
Розвалиться... і з-під неї
Встане Україна».
(Т. Шевченко, «Стоїть в селі Субото-ві»).

Воскресла наша Церква, а з нею – і Україна! Бо Господь дав нашому народові Митрополита Андрея та Патріарха Йосифа, блаженного владика Йосафата Коциловського, блаженного єпископа Василя Величковського та інших блаженних Владик. Господь послав нам незломного у вірі, праведного Архiepіскупа Володимира Стернюка – довголітнього провідника нашої Церкви, тихого владика Філімона Курчабу, владика Софрона Дмитерка, владика Павла Василика та інших, котрі своїм життям та служінням

Богові й людям наражалися на небезпеки, приймали вироки та покарання, знущання та переслідування, але не здавалися – тільки в такий спосіб перемогли! Як багато можна сказати про непохитного у вірності Богові, чотири рази судженого радянським беззаконним судом отця Михайла Вінницького, ЧНІ та отця Германа Будзінського (студита), отця В.Тимчука, ЧСВВ й о. Степана Яворського, про відважних сестер-монахинь, братів-монахів та мужніх у вірі мирян. Вони з любові до Бога приймали тортури й насмішки, погорду і зневаги, в'язниці та тяжкі тілесні удари, але Божою силою здолали диявола та ворога-чоловіка.

Для прикладу, о. Герман Будзінський, монах-студит, ніколи не переставав протестувати проти несправедливості радянського уряду, постійно писав їм листи та нагадував про нашу Церкву. Він завжди служив у своєму помешканні Службу Божу, кожен міг туди прийти – і він не боявся. Водночас хочу згадати про одного із безстрашних мирян – п. Василя Кобрини, котрий часто приходив до дому отця Будзінського на Службу Божу. Ця людина стала потім одним із активних членів Комітету захисту нашої УГКЦеркви.

А скільки жінок-мироносиць можна (Продовження на 2 стор.)

Сьогодні у часописі «МЕТА»:

2–3 стор.

Президент України вітає греко-католиків

«Мовчазна Церква».
о. Віталій Дуткевич,
актуальне інтерв'ю

Відкритий лист на адресу «підгорецьких» отців

4–5 стор.

У Туреччині будують мечеть святого Ісуса

За носіння натільного хрестика звільняють з роботи

Чого хочуть розлучені французькі католики?

6–7 стор.

УГКЦ – до і після репресій.
Цікава статистика

Львівська духовна семінарія. Минуле і сьогодення

8–9 стор.

Клуб знайомств. Щоб серця єдналися в любові

Патріарх Кіріл: «Ядерна зброя – реальне втілення Божого промислу»

о. Євстахій Смаль – Божий герой

10–12 стор.

Існування та діяльність диявола (закінчення)

Історія парохій Львівщини.
Поршна

Кам'яна Зоя.
Невигадаана історія

ВІДПОВІДЬ ТАК ЗВАНИМ «ПІДГОРЕЦЬКИМ «ОТЦЯМ», АБО УГРУПОВАННЮ ДОГНАЛА

«Tko to moje ime doziva?
Čudni ljudi, čudnog imena.
Pa mi kunu što je svetinja –
Vjera, ljubav i Domovina».
Miroslav Škoro

Предорогоцінні Антоніне Догнал, Роберте Обергавзер, Ричарде Шпіржік та Василю Гітюк!

Звертаюсь до вас саме так, бо мені кожна людина є предорогоцінною, адже Христос заплатив за кожну людину ціну Предорогоцінну, і тому кожна людина є чимось найціннішим у цьому світі. Знаю, що ви є, а що більше від того, то не знаю, – Бог знає. Тому й звертаюсь до вас – предорогоцінні.

Так ось, у вівторок, 15.09.2009 року Божого, отримав я від вас листа за вихідним номером 313 від 12.09.2009, адресованого мені особисто. У цьому листі ви в ультимативній формі, нечемно тикаючи, вимагаєте від мене прилюдно визнати свою віру. Спочатку я не мав жодного наміру вам відповідати, та після роздумів перед Господом пригадав наказ апостола Петра, Каменя, на якому Христос збудував Свою Церкву і якому довірив повноту влади, давши йому ключі Царства Божого та абсолютну владу в'язати і розв'язувати: «Будьте завжди готові дати відповідь кожному, хто запитує вас про вашу надію» (1 Пт. 3, 15). І тому вирішив не просто дати вам відповідь, а дати її у формі відкритого листа.

Я є священником Львівської Архiepархії Української Греко-Католицької Церкви. Ви твердите, що я займаю відповідальне місце в Церкві. Так, це правда, бо кожен священник займає найвідповідальніше місце у будь-якому досконалому ладі – чи то в Церкві, чи в народному суспільстві. Адже, як каже св. Альфонс Лігорі, цитуючи папу Інокентія III: «Священник – посередник між Богом і людиною: менший від Бога, більший від чоловіка». А поза тим я є чи не найменший з-поміж слуг Церкви – я є простим парохіальним сотрудином.

Свою католицьку віру ніколи не боявся і не встидався визнавати. Хрищений та миропомазаний греко-католицьким священником о. Левом Загальським, який за свою вірність Церкві заплатив роками сибірів. Відколи себе пам'ятаю, завжди усвідомлював себе насамперед католиком, а вже по тому – властиво греко-католиком та українцем. Ніколи не зраджував ні Католицькій Церкві, ні українському народові. Моїм святителем є Пресвященний владика-емерит, вірний син Церкви і народу Кир Софрон С. Мудрий, ЧСВВ. Моїм теперішнім ординарієм є Високопреосвященний Архiepіскоп Львівський Кир Ігор Возняк, ЧНІ – вірний син Церкви і народу, священник часів підпілля. Своє визнання віри та послуху законній церковній владі я склав на руки свого святителя Пресвященного владика Кир Софрона Івано-Франківської єпархії УГКЦ, а, отже, законній церковній владі.

Ви ж – бунтівливі, а тепер і колишні монахи, порушники обітів і присяг, беззаконники, окультисти, брехуни, еретики, розкольники, особи, які перед Кремлем очорнюють мій народ і мою Церкву, а самі порушують законодавство України, прикриваючись покровителями з політичного та бізнесового бомонду. Звідки у вас будь-яке право вимагати від мене прилюдно визнати свою віру?

Ви відпали в ересь і беззаконня. Хоча і боляче про це говорити, але ви не є навіть християнами. Ваше віровчення на одному з інтернет-форумів хтось влучно охристив догналізмом. Ось характеристики вашого віровчення – догналізму: дуотейзм, відкидання Папського примату і непомильності, відкидання непомильності Церкви і Вселенських соборів, віккліфіанство, відкидання літургійних книг як правила віри, відкидання традиційної науки Церкви про Святі Таїнства, теологія євангелія успіху, відкидання віри в спасительну місію Католицької Церкви, докетизм. Молитовні практики догналізму закорінені у східному нехристиянському містицизмі та кабалі. Догналізм також допускає різні форми магії та віщування. Для поширення догналізму

(Закінчення на 3 стор.)

ЗВЕРНЕННЯ ПРЕЗИДЕНТА УКРАЇНИ ДО ВІРНИХ УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО-КАТОЛИЦЬКОЇ ЦЕРКВИ З НАГОДИ 20-Ї РІЧНИЦІ ПЕРШОГО ПУБЛІЧНОГО БОГОСЛУЖІННЯ

Дорогі співвітчизники!

Сердечно вітаю вас з 20-ю річницею виходу Української греко-католицької церкви з підпілля. Після пережитих заборон, репресій і переслідувань, майже повного винищення духовенства, на вулиці Львова вийшли тисячі людей, які зберегли в серцях вірність праатьківській Церкві. Всією громадою вони відправили тоді свою першу публічну Літургію.

Великий подвиг Української греко-католицької церкви, її ієрархів, священнослужителів і мирян, які з благочестям і любов'ю завжди йшли за Христом, є яскравим прикладом відданості Богові та Україні.

Щиро вдячний усім, хто впродовж десятиліть виконував свою духовну місію у підпіллі, хто сьогодні, як і тоді, утверджує незламну віру в торжество Христової правди, відродження і розквіт України.

Зичу всім Божої благодаті, здоров'я, щастя, миру, єдності і добра на багаті літа.

Слава Ісусу Христу!

Слава навіки Богу!

Віктор ЮЩЕНКО

Слово Архiepіскопа Львівського на Літургії з нагоди двадцяті річниці виходу УГКЦ з підпілля

(Закінчення, початок на 1 стор.)

сьогодні згадати, котрі підтримували своїх священників, виконували важливі доручення, наражалися на небезпеку в'язниці чи втрати життя, але не відступали від своєї віри й свідчили свою любов до Бога. Згадаю, зокрема, Анастасію Рогулю, Анну Білик (†), К.Щербу (†), Г.Федишин (†). А було й багато-багато інших, котрі своїми молитвами, гідним прикладом християнського життя безстрашно служили своїй Церкві та її вірним. Деякі з них вже відійшли по нагороду до Господа, інші продовжують свій чесний похід до Бога. Сьогодні схиляємо наші голови та серця перед тими, хто так мужньо й без вагання любив та любить Бога, свою Церкву, ближніх та Україну.

Наші праведні попередники пам'ятали, що «мудрість перевищує глупоту, як світло перевищує темін» (Проп. 2,13). Хоч, здавалося, забуті світлом та видалені у безлюдні далекі райони просторого, дякувати Богу, вже колишнього Союзу, але записані у пам'яті Бога, котрий нікого не забуває і виводить, як світло, правду вірної йому особи (Пс. 37,6). Скільки-то томів паперу списано несправедливими суддями кривавого комуністичного радянського режиму, про що свідчать архіви, щоб судити мирних, люблячих Бога та ближніх наших духовних служителів та мирян! Скільки ж то крові пролили кати, мордуючи вірних нашої Греко-католицької Церкви та вірних своєму народові. Дякуємо Святішому Отцеві, Івану Павлу II, який своїм проголошення наших блаженних в 2001 році у Львові пошанував їхню праведність та вірність Богові.

Сьогодні ми зібралися також для того, щоби згадати у своїй пам'яті величну подію 17 вересня 1989 року. Тут, на цьому просторому місці, двадцять років тому наші священники, чернечі особи та миряни спорудили жертвник, священники одягли свої ризи, поставили чаші та відслужили Службу Божу. Сюди прийшло від двохсот до двісті п'ятдесяти тисяч, а деякі фахівці твердять, що й триста тисяч людей. Тут хвилювалось море блакитно-жовтих прапорів, над головами здіймалися стрілісті хоругви, люди несли сотні ікон. І все це – як вдячність Господеві за перемогу нашої Церкви над тоталітарним режимом. А потім дуже організованим походом усі пройшли вулицями міста до собору святого Юра. Маємо ці записи на відеострічках, котрі з нахнення записав п. Ярослав Лемик. Принагідно дякуємо йому за його

проворність, розум та відвагу, що цей матеріал так твердо ним задокументований і переданий у наші архіви!

Люди не боялися, хоч влада планувала розправитися й не допустити до такої молитовної акції. Але вона була безсила – зокрема, ще й тому,

що багато із наших людей зложили свої комуністичні квитки й покінчили з приналежністю до цієї жорстокої та кривавої партії.

До цього триумфального походу долучилося багато наших добрих та відважних людей – і духовних, і мирян, котрі уболівали за Церкву та волю свого народу. Можна згадати отця Івана Білика, ЧНІ, о. М.Волошина, ЧНІ, о. М.Гавриліва, ЧСВВ, о. В.Дудкевича, ЧСВВ, о. Костя Панаса, п. Василя Кобрини, п. І.Геля, п. Степана Хмару, п. Стефанію Шабатуру, покійного В'ячеслава Чорновола і десятки інших лідерів, котрі рішуче і з довірою до Бога чинили молитву за свою Церкву та людей свого краю, за нашу Україну. І шкода, що деякі особи, котрі були тоді так активні, пізніше почали радше шкодити, ніж допомагати, оскільки хотіли, аби церковна структура формувалася за їхнім образом та уподобанням, а не так, як цього домагається Господь. Ми ще раз і знову дякуємо Господу, Пресвятій Богородиці, Святим нашої української землі за великий дар свободи нашій Церкві та нашій Україні.

Звичайно, що праці над здобуванням праведності, – а це – завдання кожного члена нашої Церкви, – нам ніколи не забракне – її потрібно буде завжди. Тож нехай Господь допомагає нам в цьому.

Дякуємо Богові за нашого праведника Митрополита Андрея, дух котрого з крипти утверджував й утверджує нас у більшій довірі до Бога та Його святому імені! Дякуємо за дар нашому народові Патріарха Йосифа, Архiepіскопа Володимира Стернюка, інших наших великих Архiepірів, котрі ревно служили Богові та були до кінця віддані своїй Церкві і своєму народові.

Хай ім'я Господнє буде благословенне у серці кожного члена нашої Церкви! Боже, благослови Твій люд добрими священниками, ченцями та черницями! Дай, щоб вірні нашої Церкви, а Твої сини й дочка, йшли праведним шляхом, дорогою освячення та спасіння!

Висловлюю свою вдячність нашому організаційному комітетові, очолюваному отцем Орестом Фрединю, усім членам оргкомітету! Дякую представникам нашої обласної та міської влади, котрі допомогли нам вирішити певні організаційні питання! Дякую отцям-реktorам УКУ та Духовної Семінарії Б.Гудзяку та М.Фредині, що прибули зі своїми священниками, викладачами, семінаристами та студентами, аби вчинити спільну молитву та радість! Дякую усім нашим священникам за їхні

організаційні старання й за те, що прибули разом зі своїми вірними на це місце молитви! Дякую хористам семінарії за молитовний спів! Дякую нашим любим мирянам за те, що ви сьогодні дуже чисельно прибули на цю молитву, аби відновити в пам'яті події двадцятирічної давності, великої історії в житті нашої Церкви!

Окрему подяку висловлюю телевізійникам, зокрема, директору п. Климовичу, за їхні сприяння та послугу. Дякую представникам засобів масової інформації, котрі висвітлюють події нашої Церкви й сьогодні прибули, щоб розділити спільну радість!

Вдячний усім людям доброї волі, які прибули сюди й разом молилися, усім, хто глибоко переживає такі події! Вдячний і тим, хто потрапив сюди випадково. Усім дякуємо, і нехай благословення Господнє спочине на усіх вас!

† Ігор (Возняк)
Архiepіскоп Львівський
м. Львів

20.09.2009 р.Б.

Мовчазна Церква

ту спадщину необхідно вивчати і передавати досвід прийдешнім поколінням.

Вислів св. Івана Золотоустого «домашня Церква» справедливо відповідав нашій катакомбній греко-католицькій Церкві. У ті часи було важко виховувати дітей у християнській вірі, прищеплювати любов до рідного народу, оскільки тодішня радянська школа руйнувала юнацькі душі. Те покоління, що народилося після війни, завдячує своїм християнським вихованням передусім батькам, тобто «домашній Церкві». І хоча тиск тоталітарної системи на свідомість молодих людей здійснювався безперервно, батькам все ж таки вдавалось прищеплювати дітям любов до Бога і України.

— Як це все виглядало бодай приблизно?

— Батьки змалку навчали дітей молитов, брали їх зі собою на Божественну Літургію. Літургія відбувалась у складних умовах... Збиралися у приватних помешканнях мирян. Про цю підпільну Літургію знала лише обмежена кількість осіб. Був приготовлений стіл, на якому священник розкладав речі для святої Літургії. Перед Службою Божою усі вірні приступали до св. Тайни Покаяння. Переважно такі підпільні зібрання проводились пізно ввечері, аби жодне зайве око не могло помітити, що буде відбуватися в цій оселі. Вікна щільно закривали — так, щоб з вулиці не було помітне жодного світла. Після святої Сповіді розпочиналась власне свята Літургія, яка завершувалась опівночі. Опісля вірні зі священником, як колись перші християни, сідали до трапези. Тривала розмова на різноманітні релігійні теми. Рано-вранці вірні непомітно розходилися по своїх домівках. І ці 30

чи 40 осіб носили в серці надію, що час лихоліття мине і настане довгоочікуваний день свободи.

— У чому полягала антирелігійна суть тоталітарної машини?

— В часи тоталітарного режиму жорстока нелюдяна система намагалась здобувати якнайбільше молодих душ. Своєю метою вона бачила будівництво «світлого майбутнього» — комунізму.

Система освіти була побудована на діалектичному матеріалізмі, атеїзмі, заперечуючи віру в Бога. При цьому безбожна система не лише застосовувала свою ідеологію — вона застосовувала брутальне насильство. Напередодні великих релігійних празників вчителів змушували стояти на порозі церкви і не впускати у Божий храм учнів. Проте слід зазначити, що більшість учителів усе ж заплещували очі, не перешкоджаючи дітям іти поміститись. На жаль, серед вчителів траплялись і яничари, які всліяко намагались вислужитись перед окупантами, однак їхня кількість була незначною. Також на великі свята і, зокрема, в день Христового Воскресіння, комуністична влада організовувала для учнів та студентів так звані «суботники» чи «недільники» — для прибирання території, копання землі. Це тривало майже до обіду — для того, щоб студенти і педагоги не змогли святкувати Христове Воскресіння.

Тоталітарна система друкувала величезну кількість атеїстичної літератури. Закривались храми і перетворювались на атеїстичні музеї, які змушували відвідувати учнів та студентів. Якщо безбожники довідувались, що молода людина є віруючою, то на неї чинили шалений психологічний

тиск і залякували її, спонукуючи зректися своєї віри.

— Якими ще діями скомунувала радянська влада святкування великих свят?

— У різдвяний час безбожники робили все, аби розганяти колядників, кидали проти них працівників міліції тощо. Наприклад, після хрущовської «відлиги» біля новорічної ялинки, яка стояла у центрі Львова, масово збиралися студенти і колядували, незважаючи на заборони та залякування. Так тривало декілька років, доки цю ялинку не перенесли на місце поблизу Львівського КГБ. Під час колядування у ті роки чимало студентів виключили з ВНЗ. Христити і вінчати людей підпільне духовенство мусило у приватних помешканнях.

Виявом національних та релігійних почуттів були у Львові Зелені свята — празник Зіслання Святого Духа. Наприкінці 60-х років невелика частина молоді збиралась вночі і прибиравла могили Січових Стрільців на Янівському цвинтарі. У 1968-69 рр. я також брав у цьому участь. Цим святкуванням Княже місто Львів засвідчувало свою любов до Бога і України.

— Отче, наскільки нероздільними є любов до Бога і любов до Батьківщини?

— Бог і Україна тісно поєднанні у серці християнина і свідомого українця. Саме ця любов надихала повстанців УПА на боротьбу за честь і свободу нашого народу. Бог і Україна були у серці підпільних мирян УГКЦ, що особливо виявилось у момент виходу Церкви із катакомб. Численні святі Літургії під відкритим небом 20 років тому стали виявом справжньої християнської віри та українського патріотизму.

Христина ГОГОЛЬ

(Закінчення початок на 2 стор.)

мімікрується під католицизм. Через угруповання догналістів діє дух Антихриста та дух Єзавелі. З морального погляду догналізм, очевидно, керується правилом: «Мета виправдовує засоби», — а тому прийнятними для догналістів виявляються обман, неправда, відверта брехня, маніпуляція, застрашування, спроби використання державної влади проти ієрархії Церкви. Ви, до того ж, є ще й лжепророками, еретиками та розкольникми. Тому, справді, опинитися у вашій ситуації я не бажав би жодній людині.

З часом та невеличка каламуть, здійснена вами, осяде, і ваша спроба створити нове віровизнання буде нецікава навіть спеціалістам-релігієзнавцям, хоч така еклектична суміш елементів протестантизму, московського православ'я, старокатолицизму, докетизму, ригоризму, гуситства, віккіфіанства, кабалізму, окультизму, магії, дуотейзму, поганства, приправлена густою підливою лицемірства, брехні, боягузтва, підступності, маніпуляції, застрашування, лжепророцтва, розколу, ересі, апостазії, бунту, ненависті, нетерпимості, виключності, гордості, примітивного ідопоклоніння, віщування, богохульства, святотатства, сатанізму, політики, бізнесу, гордості, зарозумілості, антиінтелектуалізму насправду є унікальним явищем, достойним Кунсткамери.

Ви вимагаєте від мене, щоб я відрікся від ересей кардинала Гузара. Але як я маю відректись від того, чого не існує? Маючи закінчені студії під проводом оо. Єзуїтів, не скажу, що досконало, але досить фахово можу розрізнити, де є ересь, а де її нема. Тому стверджую, що Блаженніший Любомир не вчинив злочину ересі. А от у ваших творах їх — тьма.

Можна би було на такого листа жодної відповіді не давати. Але, як я вже казав, Слово Боже і любов до кожної людської душі, а особливо ж — неспасенної чи заблудлої — зобов'язує мене відповісти вам. Тому в послусі Слову Божому заявляю вам, що свою віру завжди, на кожній святій Літургії, визнаю так, як її визнає Єдина, Свята Католицька і Апостольська Церква у цілому світі: перший раз — у гімні «Єдинородний Сине», другий — у «Символі віри», а третій — у передпричасному «Вірую, Господи, і визнаю...». А щоб у вас не виникало жодних сумнівів, то заявляю, що я, Орест-Дмитро Вільчинський, вірую так, як свята Католицька Церква вірити навчає, і так, як вона цю віру розуміє і тлумачить. Ось це є моя віра.

Не пишу це проти вас, а лише як contra dohnalismum. Тяжко мені пробачити вам обплюване Лице Боже, хулу на Богородицю, плюгавлення Матері-Церкви, Отців-єпископів. Та, не зважаючи на вашу приналежність до елітного клубу богоненависників, не зважаючи на всі ваші очорнення, плювання, брехню і плюгавлення святинь, насправду вибачаю вам і молюся за ваше навернення.

Ваших прокльонів не боюся, бо вірую Слову Божому, що «як горобець пурхне, і як ластівка пролетить, так і незаслужене прокляття не збудеться» (Прип. 26, 2). Та й виключити з Церкви не може той, хто знаходиться поза Нею. Ви, як бунтарі й окультисти, Богові гідкі (див. Втор. 18, 10-12а), та все одно проситиму Його милосердя за заступництвом Пречистої Діви Марії, щоб Він дав вам ласку спізнати ваші помилки, вашу злобу і зіпсутість та отримати спасенне покаяння.

Залишаючись у молитві за ваше і тих, що з вами пристають, навернення

о. Орест-ДМИТРО ВІЛЬЧИНСЬКИЙ,
священник Львівської Архиепархії Української
Греко-Католицької Церкви

КОПІЇ:
Блаженнішому Любомиру Кардиналу Гузару,
Главі УГКЦ
Високопреосвященнішим та Преосвященнішим
Владикам УГКЦ
Вірним УГКЦ
Засобам масової інформації

Щоденник святкування 20-річчя виходу УГКЦ з підпілля

7 вересня

Розпочались урочистості молитвою в Архикатедральному Соборі св. Юра з нагоди святкування 25-ї річниці виходу у вічність світлої пам'яті Патріарха Йосифа Сліпого. Вірні мали змогу помолитись при гробі Ісповідника віри у крипті Собору.

8 вересня

Відбулася прес-конференція щодо відзначення двадцятій річниці виходу УГКЦ з підпілля. Конференція мала на меті вианувати цілу низку мучеників, які своєю працею, вірою і терпелістю прокладали нам шлях до святості. «Феномен УГКЦ виходить далеко за межі етнічної України, — говорив о. Борис Гудзяк. — Це була найбільша репресована Церква у світі. Це була спільнота, яка говорила «Ні!» тиранам, спільнота спротиву цілій системі. Вона разом з іншими силами будувала нову державу».

На конференції оприлюднили основні заходи щодо святкування 20-ї річниці виходу УГКЦ з підпілля. Учасники конференції мали змогу побачити яскраві епізоди з документального фільму «Спадщина Андрея Шептицького». Цей фільм — спроба показати велич діл Кир Андрея.

12 вересня

Молодіжна Комісія Львівської Архиепархії організувала футбольний турнір серед молодіжних команд, присвячений 20-ї річниці виходу УГКЦ з підпілля. У ньому взяли участь шість команд: церкви Богородиці — Володарки України, церкви св. Архистратига Михаїла (Сихів), церква св. Онуфрія, команда UKU, ЛДС Святого Духа та «Посвіт» — церкви Вознесіння ГНІХ. «В такий спосіб ми віддали себе під покров Богородиці. На рівні молоді ми стараємось будувати здорове майбутнє. Треба займатися спортом, розвивати нові ідеї», — запевняє голова Молодіжної комісії Львівської Архиепархії УГКЦ о. Тарас Миян.

17 вересня

Львовом прокотилася ціла хвиля заходів в рамках святкування великої події в історії не тільки УГКЦ, а й цілої історії України загалом. Адже Церква невіддільна від держави і народу!

18 вересня

Відбулася ще одна конференція у Львівській духовній семінарії. Вона слугувала своєрідним проектуванням усіх історичних подій 80-их років XX ст. і була поділена умовно на дві частини. У першій — передбачалось три доповіді, а саме: період ліквідації, діяльності і виходу Церкви з підпілля. Друга частина виглядала специфічною — присутні мали можливість послухати свідчення активних учасників тих подій. «Чи то було справді підпілля? — риторично запитував владика Ігор Возняк. — Хіба про Церкву ніхто не знав і не чув? Ні, це було свого роду таким укриттям. Кожного дня ми повинні питати у себе: «Що я доброго зробив для своєї Церкви?» І тоді або голосно, або тихо, але щось та й зробив».

20 вересня

Кульмінація святкування — Архирейська Божественна Літургія. У спільній молитві взяли участь ієрархи УГКЦ, духовенство та вірні різних єпархій. «Хочеться прийти усією Церквою і подякувати Богові за дар свободи УГКЦ», — сказав, серед іншого, прот. Орест Фредина. Урочистий похід до Архикатедрального собору св. Юра об'єднав увесь Львів. А о 18 год. відбулась урочиста академія у Національному академічному театрі опери та балету ім. С. Крушельницької.

22 вересня

Логічним завершенням святкування 20-ї річниці виходу УГКЦ з підпілля став концерт «З вірою і любов'ю» на стадіоні «Україна». Цей концерт став містком між українською та європейською музичною культурами, між класичним і сучасним. «Ми можемо дати людям далеко більше, ніж просто видовище. Все залежить від того, як щиро відкриємо вуха нашого серця для сприйняття краси. Тоді ми станемо кращими людьми», — зазначив у своєму слові Блаженніший Любомир Гузар.

Як бачимо, вміє наша Церква не тільки терпіти і страждати, але й яскраво святкувати.

Христина ГОГОЛЬ

НОВИЙ ЛІКАР ПАПИ РОЗПОВІВ ПРО РОЛЬ МЕДИКІВ У ПРОЦЕСІ КАНОНІЗАЦІЇ СВЯТИХ

За канонами Римо-Католицької Церкви, одна з умов, аби подвижник віри був прославлений у лиці блаженних або святих – здійснене за посередництвом молитов до нього чудо. Тож при ватиканській Конгрегації з канонізації святих є команда лікарів, яка, досліджуючи кожен такий випадок, повинна підтвердити, що зцілення від хвороби (приписуване молитвам до майбутнього святого) справді незбагненне з точки зору медичної науки, повідомляє Catholic News Service (CNS).

Групу медичних консультантів при Конгрегації очолює доктор Патріціо Поліска. 13 червня він опублікував в офіційному пресовому органі Ватикану – газеті «L'Osservatore Romano» – статтю з розповіддю про роботу очолюваної ним групи медиків, а два дні опісля стало відомо, що Папа Венедикт XVI призначив його своїм новим особистим лікарем.

Незважаючи на те, що медицина протягом останніх десятиліть здійснила великий прорив уперед, проте при розгляді справ про дивні зцілення, пише Поліска, Конгрегація з канонізації святих продовжує керуватися критеріями, описаними ще 275 років тому кардиналом Просперо Ламберті (згодом він став Папою Венедиктом XIV). Ці критерії такі: хвороба або каліцтво мають бути дуже серйозними, невиліковними або дуже важко виліковними; не повинно бути раніше зареєстрованих подібних випадків несподіваного одужання від цього захворювання; зцілення не повинно бути результатом якихось дій медиків – воно має бути несподіваним, миттєвим і повним, а хвороба, відступивши, не повинна повертатися.

За словами Поліски, очолювана ним група експертів досліджує кожне ймовірне чудо на відповідність цим критеріям, після чого відбувається голосування. Якщо більшість медиків проголосує за те, що одужання хворого справді не має природного і медичного пояснення, то справа передається далі – до комісії богословів, завдання якої – встановити, чи справді чудесне одужання є результатом молитов до «кандидата у святи».

Команда Поліски складається з фахівців у найрізноманітніших областях медицини. Лікарям потрібно досконально вивчити всю медичну карту хворого. І буває, що коли хворий, в якого було діагностовано смертельне захворювання, і справді одужує, але комісія на чолі з доктором Поліскою не визнає цього одужання чудом, якщо дійде висновку, що хворому просто було поставлено помилковий діагноз.

ДОМІНІКАНСЬКА РЕСПУБЛІКА ПРОТИ АБОРТІВ

Законодавці Домініканської Республіки підтвердили своє негативне ставлення до абортів, ініціювавши прийняття поправки до Конституції, яку днями підписав президент країни Леон Фернандес. Ця поправка стверджує невід'ємне право на життя кожного від моменту зачаття до природної смерті.

Аборти заборонені домініканським законодавством абсолютно у всіх випадках (навіть у випадках насильства, інцесту чи небезпеки для здоров'я матері). Нова поправка до Конституції країни прийнята за підтримки Католицької Церкви Домініканської Республіки. Єпископ Мануель Руїс привітав нове трактування права на життя і підкреслив, що це забезпечить потужніший захист сім'ї, а всі, хто опонує цьому, хотіли б розвитку в Домініканській Республіці «культури абортів».

У ШКОЛАХ ФІЛАДЕЛЬФІЇ ЗАБОРОНЕНО ВИКОНУВАТИ РІЗДВЯНІ ПІСНІ – НАВІТЬ БЕЗ СЛІВ

Апеляційний суд Філадельфії розглядає скаргу на рішення шкільного округу Саут-Оранж – Меплвуд заборонити співати у школах різдвяні гімни («кэрлз») і навіть їх мелодії без слів. Заборона ця діє з 2004 року, і суд нижчої інстанції, який уже розглядав цю справу, визнав заборону законною.

Юридичний центр ім. Томаса Мора, який провадить цю справу, відзначає, що згадана заборона яскраво демонструє войовничу неприязнь багатьох публічних шкіл до всього, що пов'язане з християнством та Різдом.

Скарга подана від імені одного з батьків – Майкла Стратечука – та його дітей. У ній вказується, що рішення округу порушує 1-у поправку до Конституції США, яка забороняє перешкодити будь-якому віросповіданню, а також протирічить свободі слова й академічній свободі, позбавляючи дітей Стратечука права отримувати інформацію та ідеї. «Різдво – національне свято, і релігійна музика, яка звучить у школах, – частина багатих традицій, пов'язаних із цими днями, – заявив представник Центру ім. Томаса Мора Роберт Мюїз. – Ховаючись за поняття «толерантність», вороги цих традицій вершать справи абсолютно нетолерантні. Аби поважати чужі традиції, звичаї, обряди та вірування, потрібно не скаржитися, що вони тебе ображають і лякають, а прагнути зрозуміти їх сенс та емоційну цінність».

Оглядач телеканалу «Фокс» Джон Гібсон декілька років тому випустив книгу «Війна з Різдом», де зібрав чимало подібних казусів. З його легкої руки це словосполучення стало вже терміном.

Папа Римський побуває з першим в історії офіційним візитом у Великобританії

Венедикт XVI прибуде з візитом на Британські острови в січні 2010 року. Про це повідомила британська мовна корпорація BBC. Візит цей відбудеться два роки по тому, як Римо-Католицька Церква в Англії та Уельсі надіслала понтифікові офіційне запрошення відвідати Сполучене Королівство. У лютому цього року

прем'єр-міністр Великобританії Гордон Браун під час аудієнції, яку надав йому Венедикт XVI, також передав главі Святого Престолу запрошення – вже від імені уряду.

В рамках візиту заплановані зустрічі з королевою Єлизаветою II, яка є формальним главою Англіканської церкви, а також з духовним

і фактичним лідером цієї Церкви архієпископом Кентерберійським Роуеном Вільямсом. Понтифік також має намір здійснити богослужіння в кількох британських містах, зокрема, в Кардіфі, Лондоні, Ліверпулі, Манчестері та Единбурзі.

Останнім Папою Римським, який відвідав Великобританію, був попередник нинішнього понтифіка Іван Павло II, проте його візит на Британські острови, який відбувся в 1982 році, був пастирським. Після реформи в Англії, яка стала наслідком прийняття за часів правління короля Генріха VIII Акта про супрематію 1534 року, яким англійських монархів було наділено функціями глави Англіканської церкви, жоден Папа Римський ще не відвідував Сполучене Королівство з офіційним візитом.

Процес беатифікації слуги Божія Івана Павла II близький до завершення

Процес беатифікації Слуги Божого Івана Павла II, який спочив у Бозі в 2005 році, наближається до завершення, повідомив колишній прес-секретар Ватикану Хоакін Наварро-Валльс. На його думку, процес може бути завершений до кінця нинішнього року, оскільки для завершення підготовчої процедури необхідні лише підписи нинішнього понтифіка Венедикта XVI під декретом про героїчне добродія кандидата на прославлення, а також під документом про достовірність чудес, що сталися за посередництвом молитов у наміренні до Івана Павла II.

«Врешті-решт, усе залежить від Святішого Отця», – заявив Хоакін Наварро-Валльс. Він висловив сподівання, що засідання Конгрегації у справах канонізації в кінці жовтня в рамках цього процесу стане завершальним. На думку колишнього прес-секретаря Ватикану, найбільш відповідним часом для беатифікації Івана Павла II може бути квітень 2010 року, коли вірні відзначатимуть п'яту річницю з дня кончини попереднього понтифіка.

У французькому Люрді читатимуть Біблію 130 годин поспіль

130 годин поспіль паломники з різних країн читатимуть Біблію у найвідвідуванішому в Європі католицькому святилищі Божої Матері у французькому місті Люрд. У читанні 12-ма мовами Святого Письма, яке почалося 26 вересня і триватиме до 1 жовтня, візьме участь 1400 паломників.

З ініціативою такого безперервного читання Біблії виступила італійська добродійна організація, яка щорічно привозить до Люрду тисячі хворих. Цю ініціативу підтримав міс-

цевий єпископ Жак Пер'є й особисто розпочав згадане читання. Пряма трансляція «біблейського марафону» в Люрді велася інтернет-порталом святилища.

Попередній подібний марафон, який тривав 140 годин, відбувся в базиліці Святого Єрусалимського Хреста в Римі у жовтні 2008 року. У ньому взяли участь 1200 читців, у тому числі сам Папа Римський Венедикт XVI, а також Державний секретар Ватикану кардинал Тарчізіо Бертоне і представник Російської православної Церкви єпис-

коп Віденський і Австрійський Іларіон (зараз – архієпископ Волоколамський, глава Відділу зовнішніх церковних зв'язків Московського патріархату).

Щороку до Люрду прибуває до п'яти мільйонів паломників, у тому числі близько 70 тисяч важкохворих. Згідно зі статистичними даними Римо-Католицької Церкви, за перших 50 років паломництва повне зцілення після молитов у святилищі отримали близько чотирьох тисяч осіб.

Неаполь: кров св. Януарія знову стала рідкою

Як повідомляє «The New York Times», в Неаполі відбулася традиційна процесія, під час якої кардинал Сепе виніс зі собору дві ємності з кров'ю небесного заступника міста – св. Януарія. Напередодні прелат закликав вірних прикладатися до реліквії, не лякаючись заразитися «свинячим грипом»: всі, мовляв, санітарно-гігієнічні заходи були прийняті. Річ у тім, що у серпні одна людина в Неаполі померла внаслідок ускладнень після «свинячого грипу», через що Церква була змушена заборонити вірним цілувати релікварій, в якому знаходяться дві скляні ампули з кров'ю святого. Кардинал Сепе скликав комісію медичних експертів, які дійшли висновку, що прикладатися до релікварію все ж таки можна – за умови, що будуть запроваджені запобіжні засоби. Таким заходом стало протирання скла релікварію спеціальною дезинфікуючою хустинкою після кожного, хто прикладається. Отож, святиня знову доступна для поклоніння в неаполітанському соборі.

Св. Януарій був єпископом міста Беневенто, що на півдні Італії. Він прийняв мученицьку смерть під час гонінь імператора Діоклетіана в 305 році по Р.Х. Його мощі зберігаються в катедральному соборі Неаполя, проте найшанованішою реліквією святого залишаються ампули з його загуслою кров'ю. Річ у тім, що тричі на рік – в грудні, травні і 19 вересня – в день його пам'яті – кров св. Януарія знову стає рідкою. Це чудо відоме з кінця XIV століття. З XV століття виникло повір'я, що якщо кров залишилася в ці дні густою або зрідла лише частково, то це – погана прикмета для міста.

«У мене для вас хороші новини – кров стала рідкою», – з такими словами звернувся до вірних архієпископ Неаполя кардинал Крешенціо Сепе.

Ще одній британській медсестрі загрожує звільнення за носіння натільного хрестика

Керівництво лікарні в британському місті Ексетері висловило погрозу звільненням 54-річній медсестрі Ширлі Чаплін за носіння в робочий час натільного

хрестика. Як зазначила адміністрація установи, це протирічить новому дрес-коду і нібито є ризиком для пацієнтів. В разі відмови від виконання розпорядження Ш.Чаплін загрожує тимчасове усунення з посади або навіть звільнення, пише британська газета «Санді телеграф». В той же час у лікарні йдуть назустріч представникам інших релігій; наприклад, мусульманкам дозволяють носити хустки в робочий час.

«Мені погрожують і збираються звільнити через

мою християнську віру. Важко висловити словами, як багато означає для мене мій хрестик... Для мене стала громом через ясного неба новина, що начальство наказує його зняти», – сказала Ш.Чаплін, яка майже 30 років пропрацювала в цій лікарні. «Мені б не хотілося вибирати між вірою і роботою. Християнська віра надихає мене на турботу про інших», – заявила медсестра, додавши, що за довгі роки трудового стажу жодного разу не стикалася з таким

ставленням до себе.

Весною цього року в медичному центрі англійського міста Глостер медсестрі Хелен Слаттер також під загрозою звільнення заборонили носити хрестик. Адміністрація клініки порадила своїй співробітниці тримати його в кишені, пояснюючи це загальними вимогами, згідно з якими лікарям заборонено носити ювелірні прикраси: від натільного хрестика, на думку керівництва центру, може поширитися інфекція.

У Туреччині будують «мечеть святого Ісуса»

У турецькому місті Діярбакир почалося будівництво першої в світі мечеті, присвяченої Ісусові Христу. Як повідомляють турецькі ЗМІ, тим самим мусульманська громада хоче зробити крок доброї волі назустріч представникам іншої релігії.

«Ісус (Isa) почитається як пророк і в нас, і у християн, – заявив відповідальний за будівництво Мустафа Узун. – Присвятити йому мечеть – величезна радість для нас». За словами муфтія громади Абдулкеріма Мелік-огли, реакція суспільства на це рішення була неоднозначною, але переважно позитивною. Муфтії також зазначив, що Ісу згадують у Корані, і тому ніщо не заважає при-

Таблиця з написом сури з Корану в якій йдеться про пророка Ісуса (Ісу).

святити йому мечеть.

Священик Сирійської Православної Церкви (нехалкидонської) в Діярбакирі о. Юсуф Акбулут оцінив цей крок як «революційний», підкресливши, що це, видно, «перший в історії випадок,

коли мечеть присвячується Ісусові». Протестантський пастор Ахмет Гювенер побачив в цьому будівництві жест толерантності стосовно християн.

У Діярбакирі, який знаходиться в південно-східній Анатолії, колись існувала досить чисельна християнська громада (члени переважно Вірменської та Сирійської Православної Церков). У 1915 році громада ця була піддана жорстоким переслідуванням і в подальші роки практично зникла.

Слід зауважити, що зараз у Туреччині є вже декілька мечетей, що носять ім'я Іси, але присвячені вони не Христові, а одній мусульманській духовній особі, яка носила це ім'я.

Мерія Копенгагена схвалила будівництво першої в Данії мечеті

Мусульманський храм буде зведено на місці колишнього машинобудівного заводу в робочому кварталі Вібевай, що в північно-західній частині столиці. Споруда об'єднуватиме основну будівлю заввишки 24 метри, увінчану синім куполом, і два мінарети заввишки 32 метри. При мечеті діятиме також мусульманський культурний центр. Вартість будівництва, яке фінансуватиметься приватними спонсорами, оцінюється приблизно в 40-50 млн крон (5,4-6,7 млн євро). До нині близько 50 приміщень для молитви данських мусульман місти-

лися в приватних квартирах, підвалах та ангарах.

Заступник мера з технічних та екологічних питань Клаус Бондам привітав це рішення міської ради столиці. «У Копенгагені є катедральний собор, російська церква і синагога, а тепер буде ще й мечеть», – сказав він. Представник мерії Якоб Хугард назвав угоду «важливим кроком на шляху до перетворення Копенгагена на багатокультурне місто». «Ми раді всім у столиці, незалежно від віросповідання, – сказав він. – Такий сигнал особливо важливий після кризи, спричиненої карикатурами

на пророка Мухамеда».

Відомо, що в 2006 році в Данії вибухнув «карикатурний скандал», спричинений тим, що в газеті «Jyllands-Posten» були опубліковані малюнки, які висміювали пророка Мухамеда. Ці публікації були різко засуджені мусульманським світом, у низці країн відбулися мітинги протесту і підпали данських дипломатичних представництв.

Нині у Данії налічується 200 тис. мусульман (3% населення), значна частина яких проживає в Копенгагені. Варто також відзначити, що одним із двох керівників «Ісламського товариства

віри» в Данії стала торік 42-річна корінна датчанка.

Франція: розлучені католики хочуть, аби Церква стала «мякшою»

Французький тижневик «Pelerin» («Паломник») опублікував результати дослідження серед католиків, які пройшли через розлучення або стикалися з розлученням

близьких. Значна частина опитаних висловила бажання, аби з даного питання позиція Церкви стала «мякшою».

За результатами опитування, кількість розлучень серед французьких католиків не менша, ніж серед їх невірних співгромадян (17%). Збігається і доля повторних шлюбів (5%). Дещо рідше розлучаються практикуючі католики (такі, хто відвідує церкву не рідше рази-двох на місяць) – 13%. Як стверджує «Pelerin», така статистика пояснюється віком опитаних: значна частина практикуючих католиків належить до старшого покоління. При цьому відзначено, що кожен п'ятий пенсіонер у Франції є розлученим, а кожен другий із цих розлучених живе в повторному шлюбі або співжитті. Тож 85% опитаних не схвалюють заборони Церкви на повторний шлюб, 80% не розуміють її відмови причащати «другошлюбних». Як свідчить опитування, ці настрої часто поділяють і католики, з яких лише 24% погоджуються із заборонаю повторного шлюбу і лише 16% – з відлученням «другошлюбних» від св. Причастя.

У 2005 році у Франції було зафіксовано рекордну кількість розлучень – 150.000. 79% французів, у тому числі і католиків, стверджують, що Церкві слід стати трохи «мякшою» і пристосуватися до «еволюції моралі».

ЧЕРНЕЧА МОЛИТВА В ЄВПАТОРІЇ

20 вересня, у переддень свята Різдва Пресвятої Богородиці, в євпаторійській парафії Святої Покрови побували ченці Студійського уставу Святоуспенської Унівської лаври. Ігумен лаври отець Венедикт (Алексійчук) відслужив у співслужінні єромонаха Мануїла та настоятеля храму протоєрея Богдана Костецького Божественну Літургію. Разом з парохіянами молилися брати Дорофей та Януарій. Після закінчення Літургії о. Венедикт виголосив молитву до святого Миколая з проханням про зіцнення немічних і помазав дорослих та дітей миром від мошей святого.

Мощі св. Миколая знаходяться в місті Барі (південна частина Італії), в храмі його імені, під престолом. Ці священні реліквії поміщені в мармурову раку, де вони плавають в мирі. Кришталеву чиста рідину на кшталт святої води, яка ще жодного разу протягом півтора тисячоліття не вичерпувалася, володіє цілющими і благодатними властивостями.

З трепетом і щирою вдячністю за отриману благодать від спільної молитви і цілющого мира вірні прикладалися до ікони св. Миколая Чудотворця, якою кожного благословляв о. Мануїл. У багатьох виникло бажання відвідати Унівську лавру, помолитися і вклонитися Унівській чудотворній іконі Пресвятої Богородиці.

До слова буде згадати про Службу Божу, яку відслужив влітку у нашій парафії правлячий архисей Самбірсько-Дрогобицької єпархії Преосвященніший владика Юліан Вороновський, архимандрит монахів Студійського уставу, і єпископ-помічник владика Ярослав Приріз.

Людмила ГРИГОР'ЄВА,
м. Євпаторія

ГЕРЦОГ ЛЮКСЕМБУРЗЬКИЙ ОТРИМАВ ВАТИКАНСЬКУ ПРЕМІЮ ЗА ВІДМОВУ ЛЕГАЛІЗУВАТИ ЄВТАНАЗІЮ

Великий герцог Люксембурзький Анрі нагороджений премією кардинала Ван Тхуана за свій виступ «на захист життя». Церемонія нагородження відбулася днями в римському палаці Колона, повідомляє Catholic News Agency (CNA). Того ж дня премію Ван Тхуана «Солідарність і розвиток» отримали ще 4 організації: центр для сліпих у Таїланді, служба допомоги ув'язненим у Колумбії, добродійна організація парафії Фатимської Богоматері в Салерно (Італія) та французька асоціація, яка розробляє соціальні й освітні проекти для мешканців «неблагополучних» передмість.

У грудні 2008 року герцог Анрі відмовився підписати закон, який дозволяв євтаназію, незважаючи на те, що він був прийнятий парламентом. Свою відмову глава Люксембурга пояснив релігійними міркуваннями. Це рішення монарха привітав глава Папської ради «Справедливість і світ» кардинал Ренато Рафаеле Мартіно. І все ж люксембурзький парламент спромігся внести до конституції поправку, яка обмежує повноваження великого герцога, і таким чином все одно добився легалізації євтаназії.

Премія Ван Тхуана присуджується ватиканським фондом св. Матея за захист прав людини і втілення в життя християнських принципів. В'єтнамський кардинал Франсуа-Гав'є Нгуєн Ван Тхуан (1928-2002), до річниці смерті якого була приурочена церемонія нагородження, провів у в'язниці за свою віру 13 років. Зараз триває процес з його беатифікації.

НА КУБІ ВПЕРШЕ ЗА ПІВСТОЛІТТЯ ВЛАСТІ ДОЗВОЛИЛИ ПРОВОДИТИ БОГОСЛУЖІННЯ У В'ЯЗНИЦЯХ

Вперше за останні п'ятдесят років влада Куби дозволила проводити богослужіння у в'язницях. Про це із посиланням на кубинські ЗМІ повідомило агентство «Кіра». Представник Ради кубинських Церков у Гавані заявив, що вже декілька днів також обговорюється питання про відновлення проведення релігійних свят у в'язницях та організації там різних виставок для ув'язнених.

В той же час голова Кубинської конференції католицьких єпископів архієпископ Діонізіо Гарсія Ібанес, коментуючи повідомлення кубинських ЗМІ, зазначив, що йому відомо лише про дискусію стосовно відновлення богослужіння у пенітенціарних установах.

ТАЙВАНСЬКИЙ КАРДИНАЛ УДОСТОЄНИЙ ПРЕЗИДЕНТСЬКОЇ ПРЕМІЇ СВІТУ

Кардинал Пів Шань (Шань Го-си) – один із трьох кардиналів Римо-Католицької Церкви тайванського походження – удостоєний за свій вклад у підтримку миру та етнічної гармонії президентської премії миру, присудження якої відбулося на Тайвані 14 вересня вже в'єт. У повідомленні Taiwan News наголошується, що присудження премії пов'язано з тим, що на початку вересня кардинал Шань взяв участь у прилюдній дискусії, яка транслювалася на телебаченні, з Далай-ламою, який відвідав Тайвань з візитом 30 серпня – 4 вересня.

85-літній кардинал здобув гідну популярність на острові завдяки лекціям на тему життя і співчуття, в яких він ділиться своїми роздумами про боротьбу з раком, який він називає «останнім супутником на життєвій дорозі». У 2006 році лікарі оголосили, що у нього – аденокарцинома (одна з найпоширеніших форм раку), передбачивши, що кардиналові залишилося жити не більше п'яти місяців.

УГКЦ У ЛЬВОВІ – ДО І ПІСЛЯ РЕПРЕСІЙ ТА НИНІ

Хоча УГКЦ було офіційно «ліквідовано» шляхом «приєднання» до РПЦ на «псевдособорі» у березні 1946 р., однак можна вважати, що попередній хід її розвитку було порушено ще раніше – у вересні 1939 р., з початком Другої світової війни та включенням західноукраїнських земель до складу СРСР. Оскільки останнім часом лунають різні оцінки того, чи досягла, чи ще ні Церква свого довоєнного рівня, то цікавим є докладніше з'ясувати це питання (принаймні, в його «інституційному» аспекті) на певному конкретному і показовому прикладі, яким може бути місто Львів. Для порівняння можемо прийняти три точки відліку, а саме:

1939 – Львів у складі Польської держави напередодні Другої світової війни і репресій;

1989 – Львів у складі СРСР напередодні його розпаду і відродження УГКЦ;

2009 – Львів у складі незалежної України після відродження УГКЦ і стабілізації церковного життя.

Для розуміння ситуації Львова у

контексті цілої Східної Галичини (нинішні Львівська, Івано-Франківська та майже уся, окрім трьох північних районів, Тернопільська області) наведемо наступні дані. У 1939 році Греко-Католицька Церква в Галичині (разом з тією її частиною, яка відійшла по Другій світовій війні до Польщі) складалася з архієпархії,

Папа Іван-Павло II і кардинал Й. Сліпий.

двох єпархій та окремої апостольської адміністрації, налічувала 2.387 парохій, 152 монастирі та чернечі доми, 4 навчальні заклади (академію і три семінарії), мала 2.495 священників (2.352 парохіяльних і 143 єромонахи), 1.247 монахів і монахинь та близько 3,6 мільйона вірних.

Такої докладної статистики бракує, зрозуміло, станом на 1989 рік, проте відомо, що коли на початок року греко-католицьких громад в Україні офіційно не існувало, то вже на кінець його, за даними Ради у справах релігій при Раді міністрів УРСР, їх налічувалося 132 з 320 священниками.

На 1 січня 2009 року УГКЦ у трьох галицьких областях налічувала, за даними державної статистики, 2.900 релігійних громад (у цілій країні – 3.570), що належали до 8 єпархій

(дві з яких охоплюють територію також двох сусідніх областей), 78 монастирів (106), 14 духовних навчальних закладів (15), мала 1.914 священнослужителів (2.303) та 1.120 членів та членкинь інститутів посвяченого життя (1.250). Число вірних оцінюють у понад 5 мільйонів осіб (що, однак, є радше побажанням, аніж дійсністю).

Надалі мова йтиме лише про Львів. Розглядатимемо його в адміністративних межах Львівської міської ради, тобто включно з підлеглими їй містечком Винники та смт Брюховичі і Рудно. Маючи намір коректно порівняти Львів довоєнний та нинішній, до розгляду візьмемо також колишні села, які згодом увійшли до складу міста. Назви вулиць всюди подано сучасні.

1939: НАПЕРЕДОДНІ РЕПРЕСІЙ

Передусім варто взяти до уваги, що у 1939 році з 320,3 тис. мешканців Львова українців було 51,1 тис. осіб, тобто 16,0% (з них – 2,9% польськомовних). Водночас, частка поляків складала 50,9%, євреїв (звично званих тоді «жидами») – 31,9. У найближчих прилеглих селах українці також становили щонайбільше третину населення. Майже всі вони вважалися вірними

Греко-Католицької Церкви, оскільки, за винятком т. зв. латинників (україномовних римо-католиків), поняття «українець» і «греко-католик» практично отожднювалися.

На той час, як і зараз, усі греко-католицькі парохії Львова належали до Львівської архієпархії, складаючи єдиний Львівський деканат, який, своєю чергою, належав до однойменного протопресвітерату (до війни цей термін вживався для означення церковного округу, який об'єднував кілька деканатів – так, у Львівській архієпархії їх було п'ять, кожен – по 10-11 деканатів; натомість нині так названо колишні деканати).

Архикафедральним храмом Львова протягом століть був собор святого Юра (тоді офіційно званий «св. вмч. Георгія»). Міськими парохіями, за даними шематизмів за 1935-36 і 1938 роки, вважалися храми Успення Пресвятої Богоро-

диці на вул. Руській і Преображення Господнього на вул. Краківській (почесно звані, відповідно, Першою та Другою міськими церквами), храми св. великомучениці Параскеви і св. Миколая на вул. Б. Хмельницького, свв. апостолів Петра і Павла на вул. Личаківській, свв. Андрія і Володимира на Богданівці, Вознесіння Господнього на Знесінні, св. Андрія і священномученика Йосафата на Левандівці та св. апостола Андрія на Клепарові.

До «позаміських» парохій деканату належали храми Успення св. Анни у Голоску Великому, св. великомученика Димитрія на Збо-

їщах, Воздвиження Чесного і Житворящего Хреста Господнього в Рудному та Пресвятої Трійці у Сихові. Місцевість Рясна Польська (нині – мікрорайон Рясне) з храмом Різдва Пречистої Діви Марії у присілку Баторівка було прилучено до парохії сусіднього села Рясна Руська, а парохією Скнулівок завідував парох села Скнулово.

До складу деканату входили також душпастирства при різних державних закладах, а саме: при Загальному шпиталі, при «Карному заведенні», при «Заведенні для

о. Казновський зі своїм вихованцем у «домашній церкві»..

умово недужих», при Санаторії суспільного забезпечення (їх душпастирі вважалися державними службовцями), а також академічне і робітниче душпастирство.

Окрім того, територіально до парохії собору св. Юра належали церква Святого Духа при Духовній семінарії, каплиця св. Макрини при монастирі сестер-василіянок та ще три каплиці у закладах для невиліковно хворих, убогих та безпритульних; до парохії Успенської церкви – храм Непорочного зачаття Пречистої Діви Марії отців ЧНІ. До парохії Знесіння належав дочірній храм св. пророка Іллі у Кривчицях. Окрім того, кілька храмів діяли при монастирях – св. Онуфрія отців ЧСВВ на вул. Б. Хмельницького, Премудрості Божої при лаврі монахів-студитів на Чернечій горі у Кривчицях, каплиця Матері Божої Неустанної Помочі

душ греко-католиків, для яких того року служили 24 священники, а 1938 р. – вже 27.

Львів також був знаний чернечими домами і монастирями, яких у місті налічувалося на той час до 16. Найдавнішим був монастир св. Онуфрія отців Чину св. Василя Великого на вул. Б. Хмельницького – осідок василіянської Галицької провінції Пресвятого Спасителя. Монахи Студійського уставу володіли у Львові Святоіванівською лаврою на Чернечій горі і монастирем св. Йосафата «Студіон» на вул. Озаркевича.

Отці Чину Найсвятішого Ізбавителя (редемптористи) мали у Львові осідок Галицької віце-провінції при монастирі св. Климентія на вул. Івана Франка, монастирі св. Альфонса у Голоску Великому, який **В поселенні каторжани та їх родини.**

служив для навчання, і Матері Божої Неустанної Помочі на Збоїщах, де діяв ювенат.

У сестер Чину св. Василя Великого у Львові були монастирі Непорочного зачаття Пречистої Діви Марії на вул. Кирила і Методія (провадив загальноосвітню гімназію, ліцей, фахову гімназію та інтернат для гімназисток і студенток) та св. Макрини на вул. Генерала Чупринки (вів школу, гімназію, семінарію для вихователок захоронок (дитячих садків) й інститут із сиротинцем).

У Брюховичах та на вул. Збаразькій були дочірні доми монастиря Покрови Пресвятої Богородиці сестер Студійського уставу, що у с. Якторів біля Перемишлян.

Доми Згромадження сестер милосердя св. Вінцентія де Поля знаходилися на вул. Озаркевича і Сахарова. Сестри провадили притулок для дівчат і бурсу для учениць та обслуговували Український шпиталь Народної лічниці. На вул. Замковій і Заклинських (на Знесінні) знаходилися два філіальні доми Товариства сестер ім. св. священномученика Йосафата.

Освіту клирові у Львові надавали греко-католицькі Богословська академія, Духовна семінарія і Мала семінарія під покровом св. Йосафата, які містилися в єдиному комплексі у кварталі між вулицями Дорошенка, 39 і 39а та Коперника, 36. Там же містилися головна управа і дві станиці сестер-служебниць Непорочного зачаття Пречистої Діви Марії, які опікувалися цими закладами.

Серед інших церковних установ можна згадати Генеральний інститут Католицької акції для Галицької церковної провінції, що містився на вул. Новий Світ.

Того часу у Львові діяли 32 (за іншими даними – до 40) храмів, 34 монастирі і семінарія Римо-Католицької Церкви та Свято-Георгіївський храм на вул. Короленка, який тоді належав Автокефальній православній Церкві у Польщі.

(Продовження у наступному числі)

Тарас ГРИНЧИШИН

Львівська духовна семінарія Святого Духа

Львівська духовна семінарія відзначила минулого року ювілей – 225 років від дня заснування. За час існування вона пройшла різні стадії свого розвитку: утворення, становлення, різні негаразди та невигоди, бомбардування, закриття, проте теж і відродження та свій новий етап становлення.

Першою семінарією, у якій могли навчатися греко-католики з Галичини, була семінарія у Відні при церкві св. Варвари, т. зв. «Barbareum» – предтеча Генеральної львівської семінарії. Вона була створена у 1775 році для греко-католиків Австрійської імперії та, в основному, призначалася для румунів з Угорщини, хорватів і сербів. Проте, на прохання львівських єпископів, у ній було дозволено навчатись вихідцям з Галичини. Їх за час існування семінарії у Відні налічувалось 29 осіб. Серед вихованців були майбутні кандидати на вищі церковні посади, а також майбутній викладацький склад єпархіальних семінарій: двоє стали єпископами – Антін Ангелович та Микола Скородинський, п'ятеро – ректорами семінарії. Семінарією церквою слугувала церква св. Варвари, яка водночас залишалася парохіяльною для усіх приїжджих греко-католиків.

Вже з приходом на імператорський престол Йосифа II було скасовано Барбареум – у 1784 році. Таке рішення прийнято як наслідок імператорських релігійних реформ. Відповідно до них розформовано багато монастирів, створено релігійний фонд, завданням якого було утримання семінарій та інших богословських закладів. Натомість прийнято рішення про створення у Львові двох генеральних семінарій – греко-католицької та римокатолицької. Для латинського обряду відведено монастир кармеліток взутих (сьогодні Львівська наукова бібліотека ім. В. Стефаника), а для візантійського обряду – монастир домініканок (приміщення біля Головної пошти). Таким чином 1 листопада 1783 р. відбулося урочисте відкриття греко-католицької Генеральної семінарії у Львові. Генеральною називалась тому, що готувала кандидатів для священства з різних єпархій. Першим її ректором став майбутній галицький митрополит Антін Ангелович. Умови проживання в отриманих приміщеннях були досить поганими, оскільки навіть сам вигляд семінарійного будинку більше нагадував в'язницю, аніж духовний заклад. Окрім того взимку в кімнатах було холодно. На початку бракувало спалень та кімнат для спільного навчання (т. зв. музеїв). У приміщеннях семінарії, в аудиторіях, з 1806 року була розміщена військова лікарня для поранених московських вояків. Пізніше, під час наполеонівської війни, військові зробили в коридорах семінарії склад.

Навчання у Генеральній семінарії тривало 6 років (перші п'ять років – вивчення богословських дисциплін, на шостому курсі – практичне спрямування). Студенти мали щотижневі іспити з усіх дисциплін, на яких був присутній настоятель. Серед предметів важливим була господарська справа, для того, щоб священники могли навчати людей культури господарювання, а також не занедбували власного господарства. Щодо розпорядку дня, то він мистив, як пише о. Микола Пристай, «деякі незвичайні моменти»: семінаристи дуже рано вставали (о 4:30) й лягали спати, харчувались лише двічі на день (в обід та ввечері), багато часу було відведено на навчання (близько восьми годин щоденно), мали недостатньо вільного часу, майже постійно були змушені дотримувати

тис мовчанки.

Варто згадати про Духовну семінарію першої половини XIX ст., ті часи, коли важливу роль у піднесенні статусу української мови відіграла «Руська Трійця». Її організаторами були три вихованці Львівської духовної семінарії – Маркіян Шашкевич, Яків Головацький та Іван Вагилевич. Вони у 1837 році видали альманах «Русалка Дністрова». До цієї збірки увійшли записи українських народних пісень та дум, художні твори самих видавців, переклади сербських народних пісень та наукові дослідження. Таким чином семінарія стала в той час місцем, де виростили та плекалися ідеї національного відродження.

Восени 1889 року, за ректорства о. Олександра Бачинського, було завершено спорудження нового будинку семінарії на вулиці Коперника, 36. Ці приміщення були вже більш пристосовані до потреб спільноти, з кращими умовами для проживання та навчання.

Серед наступних ректорів цього періоду варто згадати отця Григорія Хомишина (1902–1904), який у 1904 році став Станіславівським єпископом, а в час ув'язнення радянськими силами греко-католицького духовенства 1945 року – засланий до Сибіру, недавно проголошений блаженным. О. Йосиф Боцян (став ректором 1910 р.), висвячений згодом митрополитом Андреем Шептицьким на Луцького єпископа, а з 1924 р. – призначеним єпископом-

помічником митрополита Андрея.

У час першої світової війни, коли російські війська зайняли Львів, семінарія, як і усі українські установи, була закрита. Вона відновила свою діяльність у 1915 році, після відступу російської армії за р. Збруч. Надзвичайно важкі часи для семінарії були в умовах воєнного часу, оскільки австрійці пристосовували будинок семінарії під військовий шпиталь.

1 листопада 1918 року територія семінарії стала місцем боїв між українськими і польськими військами, оскільки семінарію приміщення перебували в руках поляків, а будинок пошти – в руках українців. Після завершення бойових дій, семінарію мури ще довгі роки стояли подривані кулями. Відновлювати будинок семінарії взявся новий ректор, василіянин о. Теодозій-Тит Галушинський, призначений на цю посаду в 1920 році. Він був одним із засновників Богословського наукового товариства, згодом обраний архимандритом Чину св. Василя Великого, консультантом Конгрегації для Східних Церков.

У 1926 році ректором Львівської греко-католицької семінарії став о. Йосиф Сліпий, високоосвічена особистість. Навчався в Інзбруці (Австрія), де здобув ступінь доктора богослов'я, вивчав догматику у Папському університеті Григоріанум, у домініканському університеті Анджелікум, а також в орієнтальному інституті. Ще до свого ректорства викладав у семінарії курс догматики. Окрім обов'язків ректора семінарії та Богословської академії, відкритої 1929 року, був деканом філософського факультету, головою Богословського наукового товариства, редактором журналу «Богослов'я». Окрім цього всього займався викладацькою діяльністю у Богословській академії. Як зазначає о. Микола Пристай (семінарист за ректорату о. Йосифа Сліпого, а згодом його секретар, префект), ректор о. Сліпий «був зразком ввічливості, говорив завжди спокійно, не-

голосно, не вживав образливих слів, але від його стриманих зауважень ставало не надто затишно». Студенти ставилися з пошаною до ректора. Він звертався до них «брате» і завжди на «Ви».

Отець Йосиф Сліпий опрацював «Правила духовної семінарії», які подають вказівки не лише щодо поведінки у семінарії, але й поза нею – на святах, на вакаціях, у гостині. При семінарії існувало братство «Входу в храм Пресвятої Богородиці», діяло антиалкогольне товариство «Відродження» та ін.

Коли восени 1939 року Галичина опинилася під більшовицькою окупацією, митрополит Андрей почав клопотатися про свого наслідника. Після згоди Рима, 22 грудня 1939 року, відбулася єпископська хіротонія о. Йосифа Сліпого у каплиці митрополичих палат. У 1944 році помирає митрополит А. Шептицький, а 11 квітня 1945 року було арештовано органами внутрішніх справ весь єпископат Греко-Католицької Церкви. 14 квітня цього ж року радянське військове керівництво оголосило про ліквідацію семінарії. Старших семінаристів забрали до війська, молодих відпустили додому. Заарештували ректора о. Івана Чорняка та префектів.

У березні 1946 р. у Львові відбувся «псевдособор», за рішенням якого УГКЦ формально об'єдналася з Московською Православною Церквою. Почалося систематичне переслідування Греко-

центр з відповідними умовами для проживання і навчання кандидатів для священства. 28 серпня 2005 року відбулося освячення нових приміщень Львівської духовної семінарії Святого Духа по вулиці Хуторівка, 35.

Юнаки, які отримали дар покликання до священства і прагнуть стати добрими пастирями для Божого люду, зараз навчаються та виховуються у Семінарії упродовж шести років.

У семінарії існують всі умови, щоб виховати в молодій людині достойного священника, з боку семінариса вимагається лише, щоб він дав себе повести по цій дорозі до священства та піддався формації. У семінарії майбутній душпастир в першу чергу виховує у собі загальнолюдські якості: «Якщо священник є Людиною, то він може повноцінно уприсутнювати Христа для своїх вірних».

Не менш важливим елементом у виховному процесі майбутнього душпастиря є духовний вишкіл, який проявляється в молитві (літургійній та особистій), щоденному розважанні, читанні Святого Письма, сповіді та бесідах із духовником. Завдяки таким практикам семінарист має змогу кожен момент свого життя проводити в постійній злуці з Богом та черпати сили для свого духовного зросту.

Інтелектуальний вишкіл семінаристи отримують в Українському католицькому університеті, де навчаються за спеціальністю «Богослов'я». Юнаки мають змогу отримати ґрунтовні та систематичні знання про сучасне суспільство і процеси, які в ньому відбуваються, щоб могли успішно голосити Христове Євангеліє, зважаючи на сучасний стан і спосіб мислення людини.

Основним завданням семінарії є виховати доброго священника, саме тому робиться особливий наголос і на душпастирському навчанні. Цей вишкіл розпочинається вже з другого курсу семінарії, коли семінарист розпочинає свою катехитичну діяльність в парохіях, молодіжних спільнотах та організаціях, інтернатах, лікарнях, дитячих будинках, військових частинах, літніх таборах та ін.

Робочий день у семінарії розпланований так, щоб семінарист мав змогу присвятити достатньо часу молитві, навчанню, праці над собою та відпочинку. Кожен день розпочинається о 6:30 з ранішньої молитви та розважання, а відтак є Літургія. По завершенні Літургії брати мають сніданок, і о 8:30 розпочинаються заняття (лекції). Перед обідом є спільна молитва у семінаріній церкві, а з 14:00 лекції продовжуються, якщо це передбачено розкладом. Перед вечерею семінарієць розпорядок дня дає змогу мати півгодинне читання Святого Письма та духовної літератури, відтак по вечері уся семінарієцька спільнота молиться Вечірню. Завершується день вечірніми молитвами та кінцевим благословенням отця-духовника.

В часі, коли по обіді немає занять, та в проміжку між Вечірнею і вечірніми молитвами семінаристи мають вільний час, який використовують на відпочинок та заходи, що не пов'язані з навчальним процесом.

У Львівській духовній семінарії активно діють різні організації та творчі колективи, зокрема хор, духовий оркестр, вокально-інструментальний ансамбль «Оранта», семінарієцький октет «Теофорос», Братство введення в Храм Пресвятої Богородиці, Пасторальний центр «Еклезія», Біблійне товариство «Еффата», Центр душпастирювання військовослужбовців, Капелани Городецької спецшколи, Католицький часопис «Пізнай Правду», Рух за визволення людини (спрямований на боротьбу з алкоголізмом) та семінарієцький медіа-центр. Майже все створене з ініціативи студентів семінарії, і тут вони мають змогу реалізувати свої здібності та скерувати їх на добро семінарієцької спільноти і Христової Церкви.

Таким чином, пройшовши різні етапи свого становлення, переживши як сприятливі, так і скрутні часи, семінарія продовжує виховувати майбутніх священників, формувати добрих душпастирів та богословів для добра нашої Церкви. Вона стає тим місцем, де зростає майбутнє Церкви, збагачене знаннями та вміннями для доброго проводу Божого народу.

Підготували:
Тарас ШЕВЧУК і Тарас ОСТАФІЙ

БАЖАЮТЬ ПОЗНАЙОМИТИСЯ

ЧОЛОВІКИ:

12) група «Б»: МИХАЙЛО. Українець, греко-католик, 19.04.1959 р.н.; ріст – 168 см.; вага – 82 кг.; очі – карі; волосся – русе; (7) – задовільний; (8) – не маю; (10) – захоплення, інтереси: – врівноважено-різноманітні; (11) – чесна, добра, сімейна; (12) – так; (13) – 12 років; (14) – отримав церковне уневажнення подружжя; (15) – сину 15 років, нормальний, живе в Іспанії; професія: – агроном; (17) – у Львові – гуртожиток, у селі – незавершене будівництво; (18) – народився: – Львівська обл.; проживаю: – м. Львів; контактний телефон: +38-(097)-496-27-77.

13) група «Б»: ЮРІЙ. Українець, греко-католик, 08.11.1957 р.н.; ріст – 172 см.; вага – 60 кг.; очі – сірі; (7) – добрий; (8) – не маю; (10) – чесність, доброта, уважність; захоплення, інтереси: – історія, люблю природу, читаю, почуття гумору; (11) – взаємна довіра, щирість, акуратність; (12) – так; (13) – 6 років; (14) – отримав церковне уневажнення подружжя; (15) – дві дочки – 23 і 24 роки, заміжні, живуть окремо; професія: – будівельник; (17) – матер. незалежний, проживаю з мамою; (18) – м. Львів; контактний телефон: +38-(093)-552-64-19.

14) група «Н»: АДРІАН. Українець, греко-католик, 11.10.1977 р.н.; ріст – 184 см.; вага – 82 кг.; волосся – шатен; (7) – здоровий; (8) – не маю; (10) – ерудований, поліглот (10 мов, в т. ч. японська); захоплення, інтереси: – подорожі, історія України, релігія; (11) – чесність, порядність; (12) – так; (13) – створення сім'ї; професія: – інженер комп'ютерної техніки; (15) – матер. незалежний; (16) – народився: – м. Львів; проживаю: – м. Торонто; контактний телефон: adriahar@hotmail.com.

15) група «Н»: ЮРІЙ. Українець, греко-католик, 18.03.1978 р.н.; ріст – 178 см.; вага – 69 кг.; волосся – світле; (7) – добрий; (8) – не маю; (10) – доброта, побожність, чесність, порядність; захоплення, інтереси: – духовна література, праця з молоддю; (11) – дівчина, надійна дружина священника; (12) – так; (13) – створення сім'ї; професія: – студент-аспірант, майбутній священник; (15) – проживаю з батьками; (16) – село Лавриків, Жовківський р-н, Львівська обл.; контактний телефон: 8-(050)-955-63-94; 8-(097)-450-18-38

16) група «Н»: ВАСИЛЬ. Українець, греко-католик, 30.10.1970 р.н.; ріст – 175 см.; вага – 90 кг.; очі – карі; волосся – русаве; (7) – здоровий; (8) – не маю; (10) – доброта, працьовитість, чесність; захоплення, інтереси: – життя у добрих проявах; (11) – без шкідливих звичок; (12) – так; (13) – створення сім'ї; професія: – працівник на заводі; (15) – матер. та житлово незалежний; (16) – с. Зимна вода, Львівська обл.; контактний телефон: 8-(098)-420-82-27;

17) група «Н»: РОМАН. Українець, греко-католик, 02.11.1972 р.н.; ріст – 168 см.; вага – 80 кг.; волосся – шатен; (7) – добрий; (8) – не маю; (10) – добрий, спокійний; захоплення, інтереси: – футбол, подорожі, музика; (11) – спокійна, добра, робота; (12) – так; (13) – створення сім'ї; професія: – сантехнік в лікарні; (15) – матер. та житлово незалежний; (16) – с. Старий Яричів, Львівська обл.; контактний телефон: 8-(096)-431-31-17;

18) група «Б»: ЕММАНУІЛ. Українець, греко-католик, 02.01.1955 р.н.; ріст – 169 см.; вага – 66 кг.; очі – голубі; волосся – русе; (7) – добрий; (8) – не маю; (10) – добрий, спокійний, чесний, чуйний; захоплення, інтереси: – спорт, природа, книги; (11) – не схильність до повноти, відвертість, порядність, спільність поглядів; (12) – так; (13) – 7 років; (14) – отримав церковне уневажнення подружжя; (15) – сину 24 роки, поліглот (7 мов), інструктор по гірським лижам в Буковелі; професія: – інженер-системотехнік (ТзОВ «МАРКЕТ-МАТС»), по сумісництву – будівельник; (17) – матер. незалежний, проживаємо удвох із сином у Львові; (18) – народився: – Закарпаття, с. Т-Ремети; проживаю: – м. Львів; контактний телефон: +38-(095)-495-10-51.

19) група «Н»: РОМАН. Українець, греко-католик, 08.07.1969 р.н.; ріст – 170 см.; вага – 72 кг.; очі – сіро-зелені; волосся – чорне; (7) – добрий; (10) – не конфліктний, спокійний; захоплення, інтереси: – спорт, футбол, природа, садівництво; (11) – добра, спокійна; (12) – так; (13) – створення сім'ї; професія: – інженер електро-механік; (15) – матер. та житлово незалежний; (16) – Львівська обл.; контактний телефон: 8-(098)-585-14-86;

ХРИСТИАНСЬКИЙ КЛУБ ЗНАЙОМСТВ «НАША ДРУЖНА РОДИНА»

Любові, щастя та порозуміння Вам всім!

1) Не погоджуйтеся на зустріч з тими особами, які з даною метою Вам дзвонять, запрошують Вас, надсилають SMS, дають різну інформацію про себе по телефону – коли ці особи не є членами КЗНДР і інформація про них не є розміщена в рубриці «БАЖАЮТЬ ПОЗНАЙОМИТИСЯ» газети «Мета»;

2) Завжди запитуйте в особи, яка Вам телефонує, під яким номером розміщена його (її) анкета в рубриці «БАЖАЮТЬ ПОЗНАЙОМИТИСЯ» газети «Мета». Ознайомтеся з цією анкетною, обов'язково перетелефонуйте йому (їй), і дайте зрозуміти цій особі у ввічливій формі про своє бажання або небажання продовжувати подальше спілкування з ним (нею);

3) При виникненні різних питань і потреб їх вирішити – (зміна номеру телефону, створення сім'ї, бажанні зняти своє оголошення з публікації в газеті і т. п.) – звертайтеся листом на адресу газети «Мета» до координатора КЗНДР;

4) Завжди пам'ятайте, що відповідальність за достовірність викладеної про себе інформації в «Анкеті...» лягає на дописувача.

5) За додатковою інформацією звертатися до координатора християнського клубу знайомств КЗНДР при газеті «Мета» Олександр РОМАНЮК за тел.: 8-(032)-226-43-97 (пн., ср., пт. – з 15.00 до 19.00; або у: вт., чт. – з 11.00 до 15.00);

6) 3 червня 2008 року публікація всіх оголошень в рубрику «БАЖАЮТЬ ПОЗНАЙОМИТИСЯ» платна. В конверт на адресу Клубу знайомств при газеті «Мета» потрібно вложити: а) заповнену анкету; б) копію чеку про сплату коштів.

Номер рахунку: «Кредобанк», МФО 385372; ЗКПО 2195527115; р/р 2620201054588; Галітурка І.П.; Сума платежу: 15 гривень; Призначення платежу: за розміщення анкети.

При відсутності чеку про сплату коштів анкети не будуть опубліковані.

7) Послуга по ознайомленню з анкетними даними всіх членів КЗНДР, які розміщені в попередніх номерах газети «Мета» в рубриці «БАЖАЮТЬ ПОЗНАЙОМИТИСЯ» – надається тільки для членів КЗНДР!

Листи в християнський клуб знайомств КЗНДР надсилайте на адресу редакції газети «Мета»:

Клуб знайомств, координатору, редакція газети «Мета», площа св. Юра, 5, м. Львів Україна, 79000 Координатор КЗНДР Олександр РОМАНЮК.

ЖІНКИ:

29) група «Н»: ІРИНА. Українка, греко-католичка, 21.12.1980 р.н.; ріст – 155 см.; вага – 49 кг.; очі – каро-зелені; волосся – шатенка; (7) – добрий; (8) – не пунктуальна (рідко); (10) – комунікабельна, весела, відповідальна, організаторські здібності, виконавча; захоплення, інтереси: – бальні танці, німецька мова; (11) – порядний, надійний, духовний; (12) – так; (13) – створення сім'ї; професія: – філолог; (15) – проживаю з батьками; (16) – Львівська обл.; контактний телефон: +38-(093)-236-28-05.

31) група «Н»: ОЛЬГА. Українка, греко-католичка, 14.01.1958 р.н.; ріст – 175 см.; вага – 68 кг.; очі – карі; волосся – чорне; (7) – добрий; (8) – не маю; (10) – врівноважена, надійна, порядна; захоплення, інтереси: – вишивка, картини, театр, фітотерапія, природа, квіти, замки; (11) – розумний, інтелігентний, господар, життєрадісний; (12) – так; (13) – створення сім'ї; професія: – провідний економіст; (15) – матер. і житлово забезпечена; (16) – народилася: – м. Судова Вишня; проживаю: – м. Львів; контактний телефон: 69-69-65.

33) група «Н»: ЛІЛІЯ. Українка, греко-католичка, 04.02.1972 р.н.; ріст – 168 см.; вага – 63 кг.; очі – карі; волосся – світло-русе; (7) – добрий; (8) – не маю; (10) – порядність, доброта, чесність, товариськість; захоплення, інтереси: – спорт, подорожі, читання; (11) – порядність, доброта, мужність, рішучість; (12) – так; (13) – створення сім'ї; професія: – біолог, працюю в медицині; (15) – матер. незалежна; (16) – м. Львів; контактний телефон: +38-(067)-602-40-85.

34) група «Н»: ОЛЕСЯ. Українка, греко-католичка, 25.02.1974 р.н.; ріст – 166 см.; вага – 56 кг.; волосся – каштанове; (7) – добрий; (8) – не маю; (10) – правдива, добра, романтична; захоплення, інтереси: – мистецтво, спорт, подорожі (в т.ч. гірські), історія України; (11) – чесний, добрий, розумний; (12) – так; (13) – створення сім'ї; професія: – викладач ВНЗ; (15) – матер. і житлово незалежність – відносна; (16) – м. Львів; контактний телефон: kedryna@gmail.com.

35) група «Н»: ІВАННА. Українка, православного обряду, 19.01.1966 р.н.; ріст – 164 см.; вага – 60 кг.; очі – карі; (7) – задовільний; (8) – не маю; (10) – добра; захоплення, інтереси: – широке коло зацікавлень, книги, квіти; (11) – працелюбність, порядність; (12) – так; (13) – створення сім'ї; професія: – бібліотекар, працюю у Львові; (15) – проживаю з батьками; (16) – м. Львів; контактний телефон: +38-(067)-902-42-77.

36) група «Б»: КАТЕРИНА. Українка, греко-католичка, 05.03.1939 р.н.; вага – 70 кг.; (7) – задовільний; (8) – не маю; (10) – захоплення, інтереси: – ніякі; (11) – вік 65-70 р., доброта, чуйність, чесність, щоб не пив і не кував; (13) – 4 роки; (14) – вдова; (15) – 2 доньки: 47 р. та 34 р., живуть окремо; (16) – пенсіонерка; (17) – матер. і житлово незалежна; (18) – народилася: – Львівська обл.; проживаю: – Винники; контактний телефон: 296-38-81.

38) група «Б»: НАТАЛІЯ. Українка, греко-католичка, 24.08.1974 р.н.; ріст – 162 см.; вага – 80 кг.; очі – карі; волосся – каштанове; (7) – інв. III гр., епісіндром; (8) – не маю; (10) – працюю, порядна, доброзичлива; захоплення, інтереси: – вирощування кімнатних квітів, музика; (11) – добрий, щоби не зловживав алкоголем; (12) – так; (13) – 10 років; (14) – отримала церковне уневажнення подружжя; (15) – син 15 років, здоровий, захоплюється спортом; професія: – гардеробниця; (17) – живу з батьками; (18) – Львів. обл., Пустомит. р-н, с. Чижиків; контактний телефон: 243-69-70; +38-(096)-443-98-63.

39) група «Н»: ІРИНА. Українка, греко-католичка, 28.03.1970 р.н.; ріст – 157 см.; вага – 58 кг.; очі – голубі; волосся – русаве; (7) – здорова; (8) – не маю; (10) – добра, любляча, вірна; захоплення, інтереси: – любов до дітей, читання, готування смачних страв; (11) – розумний, добрий; (12) – так; (13) – створення сім'ї; професія: – вихователь в дитсадку; (15) – матер. і житлово незалежна; (16) – смт. Рудно; контактний телефон: +38-(097)-298-27-12.

40) група «Б»: ОЛЬГА. Українка, греко-католичка, 26.08.1975 р.н.; ріст – 160 см.; вага – 57 кг.; очі – карі; волосся – каштанове; (7) – відносно добрий; (8) – не маю; (10) – намагаюся жити по Божих заповідях; захоплення, інтереси: – читання релігійної літератури, Святого Письма; (11) – чесний християнин; (12) – так; (13) – 5 років (30 р.); (14) – отримала церковне уневажнення подружжя; (15) – син 8 років, часто хворіє простудами, алергічний; професія: – коледж по спец. «Банківська справа», зараз не працюю; (17) – матер. залежна від батьків, житлово незалежна; (18) – м. Львів; контактний телефон: +38-(097)-346-64-39.

41) група «Н»: ОКСАНА. Українка, греко-католичка, 11.02.1980 р.н.; ріст – 165 см.; вага – 52 кг.; очі – сіро-зелені; волосся – русаве; (7) – добрий; (8) – не маю; (10) – відповідальна, чесна, добра; захоплення, інтереси: – подорожі, література; (11) – без шкідливих звичок, порядний; (12) – так; (13) – створення сім'ї; професія: – економіст; (15) – матер.

ЗАПРОШУЄМО всіх членів християнських спільнот цю неділю, окрім посту, на 19.00 в Палац культури ЛОРТА по вул. Ряшівська, 2 на українські вечорниці та дискотеку. Більш детально за тел.: 224-83-45, або: 8-(097)-132-36-57. Роман.

ДО УВАГИ ДОПИСУВАЧІВ!

1) Координатор КЗНДР не проводить листування з дописувачами. Консультатії по всім запитанням, які виникають у дописувачів, координатор КЗНДР проводить виключно по телефону 8-(032)-226-43-97 за вказаним вище графіком роботи;

2) До друку в газету не допускаються оголошення від тих дописувачів, які не виконують вимог концепції (статуту) клубу, а саме:

- не відповідають на всі пункти «АНКЕТА...» – зокрема: сімейний стан, тривалість самотнього життя – (для дописувачів групи «Б»);

- не вказують свій контактний телефон;

- не провели оплату коштів поштою за публікацію оголошення або через неуважність надсилають кошти на інший рахунок;

- надсилають інформацію про себе листом на бланках не встановленої у Клубі форми і т.п.). Будьте уважні!

3) Для розміщення анкети в черговому номері газети «МЕТА» прохання заповнені анкети разом із копією квитанції про оплату коштів надсилати в редакцію не пізніше, аніж до кінця кожного місяця.

незалежна, житлово – ні; (16) – народилася: – Львівська обл.; проживаю: – тимчасово у м. Львові; контактний телефон: +38-(067)-296-32-86.

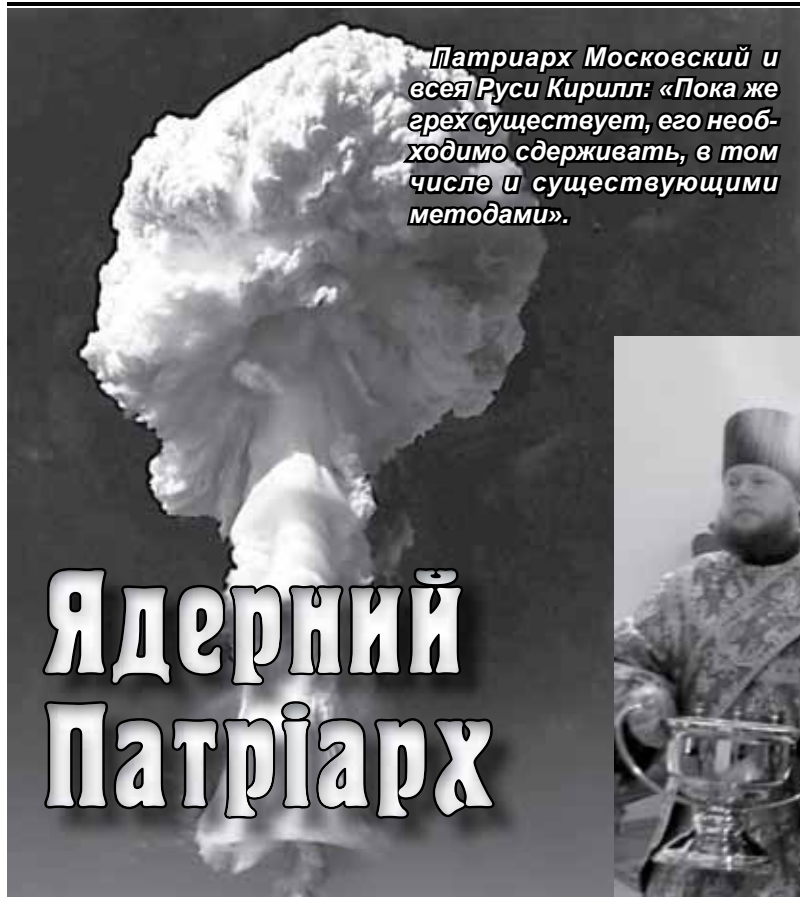
42) група «Н»: МАР'ЯНА. Українка, греко-католичка, 21.09.1973 р.н.; ріст – 156 см.; вага – 52 кг.; очі – зелено-коричневі; волосся – русаве; (7) – задовільний; (8) – не маю; (10) – відповідальна, вірна, принципова, неідеальна; захоплення, інтереси: – подорожі, музика, шиття; (11) – надійний, розумний; (12) – так; (13) – створення сім'ї; професія: – лікар; (15) – проживаю з мамою; (16) – м. Львів; контактний телефон: +38-(067)-708-29-91.

43) група «Н»: МАРІЯ. Українка, греко-католичка, 17.11.1955 р.н.; ріст – 158 см.; вага – 63 кг.; очі – сірі; волосся – блондинка; (7) – задовільний; (8) – не маю; (10) – зла, дратівлива, неврівноважена, лінива до молитви та до праці; захоплення, інтереси: – не маю; (11) – без шкідливих звичок; (12) – так; (13) – створення сім'ї; професія: – тимчасово безробітна; (15) – матер. і житлово незалежна; (16) – м. Львів; контактний телефон: 244-23-52.

44) група «Н»: МАРІЯ. Українка, греко-католичка, 23.08.1978 р.н.; ріст – 150 см.; вага – 55 кг.; очі – каштанові; волосся – каштанове; (7) – задовільний; (8) – не маю; (10) – спокійна, врівноважена; захоплення, інтереси: – читання, вишивання, подорожі; (11) – товариський, врівноважений, без шкідливих звичок; (12) – так; (13) – товариські стосунки, створення сім'ї; професія: – державний службовець; (15) – матеріально незалежна; (16) – м. Львів; контактний телефон: +38-(096)-820-66-24; або: +38-(096)-708-94-81.

45) група «Н»: ІРИНА. Українка, греко-католичка, 03.06.1976 р.н.; ріст – 168 см.; вага – 60 кг.; очі – блакитні; волосся – русаве; (7) – задовільний; (8) – не маю; (10) – доброта; захоплення, інтереси: – читання, майстерність; (11) – товариський, врівноважений; (12) – так; (13) – товариські стосунки, створення сім'ї; професія: – продавець одягу; (15) – матеріально незалежна; (16) – м. Львів; контактний телефон: +38-(067)-196-36-51;

46) група «Н»: ОЛЬГА. Українка, греко-католичка, 21.07.1965 р.н.; ріст – 175 см.; вага – 77 кг.; очі – карі; волосся – русаве; (7) – добрий; (8) – не маю; захоплення, інтереси: – книги, театр, подорожі; (11) – порядність; (12) – так; (13) – створення сім'ї; професія: – бухгалтер; (15) – матер. і житлово незалежна; (16) – м. Львів; контактний телефон: +38-(098)-560-52-85;

Ядерний Патріарх

Патріарх Московский и всея Руси Кирилл: «Пока же грех существует, его необходимо сдерживать, в том числе и существующими методами».

«Та це ваша година тепер. І влада тетрива». (Лука 22,53)
У кого ми віримо – в атомну бомбу чи в Бога? І взагалі, що краще – тотальна загибель чи життя з таким патріархом, який бажає загибелі всьому живому на Землі? Такими абсурдними, здавалося б, питаннями задаюся, дізнавшись про те, що глава РПЦ Патріарх Кіріл (Гундяєв) назвав ядерну зброю «реальним втіленням Божого промислу».

Коли нещодавно в московському храмі Христа-Спасителя відбувся молебень на честь Стратегічних ядерних сил Росії, багато хто сприйняв це як «прикіл». Але, виявляється, це був лише перший сигнал Патріархії почати Третю світову. Тепер уже ми не лише співаємо хорали ядерним ракетами, здатним знищити все живе на Землі, але навіть поклоняємося їм замість Бога. Справді, навіщо нам Господь, коли є Атомна Бомба, здатна перемогти будь-яких ворогів і без жодної допомоги Небес?

«Російська ядерна зброя, яка створюється в Сарові, це одночасно чинник стримання і збереження суверенітету нашої країни», – заявив Патріарх московський і всієї Русі Кіріл на зустрічі з багатотисячною молодіжною аудиторією в Льодовому палаці спорту в Нижньому Новгороді.

Цікавий для християнина погляд на проблему. Атомна бомба, згідно з цим поглядом, є гарантом суверенітету, тобто незалежності Росії. Але незалежності від чого? Якщо ми знищимо всю планету, випустивши сотні ядерних ракет, які є на озброєнні, то кому потрібний буде такий «сувере-

нітет»? Кому потрібний взагалі суверенітет, якщо накопиченої ядерної потужності вистачає, аби знищити не лише США та Росію, а взагалі всі країни на планеті разом з людьми, які живуть у них? Це усвідомили навіть твердолобі радянські й американські політики, які вирішили покласти край холодній війні і безглуздій гонці ядерних озброєнь.

І що ж ми бачимо тепер? Примари холодної війни оживають, але вже в православній, освяченій авторитетом Церкви, упаковці. Що може бути жахливішим від найсучаснішої і найруйнівнішої зброї в руках фанатика, який готовий заради своїх якихось вузьконаціональних інтересів благословити загибель всієї планети у вогні ядерного голокосту?

Мені доводилося говорити з людьми, які мали доступ до «ядерної кнопки». Жоден із них, хоча і налаштовувався роками саме до цього завдання – натискувати кнопку ядерного апокаліпсису, не дав мені твердої відповіді, чи зміг би він це зробити в разі надходження такого наказу. Проте у Патріарха Московського проблем тут немає. Немає навіть тіні

сумнівів і розкаянь совісті. Що це? – Можливо, справді ознака антихриста, який наближається, який має засісти в Божому храмі?

Згідно з логікою Кіріла, ми повинні вірити не в Бога, по правici якого – наше життя, а у смертоносні боєголовки. Однак хто дав нам право розпоряджатися долею планети, створеної зовсім не патріархом Кірілом, а Всевишнім Творцем?

Уявляю собі слізнє ридання, з якими наші воєнки, ледь не спаливши світ в полум'ї Третьої світової під час холодної війни, тепер кинуться цілувати свої ракети і клепати нові. А як же – сам Патріарх благословив!

Згадую з цього приводу фільм «Доктор Стрейнджлав» Стенлі Кубріка, де пілот американського стратегічного бомбардувальника осідлав атомну бомбу і розмахує своїм ковбойським капелюхом з криками «Яхууу!». При цьому бомба вивалюється з бомболюка і летить до мети разом із невдалим вершником. Не опинитися б Кірілу Гундяєву в ролі такого невдалого вершника...

Сергей ПУТИЛОВ

МОНАСТІР ВІДРОДЖУЄТЬСЯ

Нещодавно група парохіян львівської церкви Різдва св. Івана Христітеля відвідала монастир Походження Древа хреста Господнього, що на Подільському пограниччі – у Підкамені. У стороні від містечка, на широкому плато – велетенський Камінь у 17 метрів висотою і 8-10 метрів завширшки. Очевидно, що звідси походить і назва містечка – Підкамінь. Нас зустрів ієромонах-студит Юліан, в миру Ігор Монастирський, і розповів багато цікавого про свій монастир.

– Найпершими, – каже він, – були монахи часів

Київської Русі, які жили у двох печерах під горою. Згодом на вершині Каміня спорудили двоярусну церкву: внизу – келії, угорі – світлиця для служення св. Літургії. У 16-17 століттях на Рожаниці виріс сучасний архітектурний ансамбль із собору, каплиць, дзвіниці, оборонних веж та брам. У їх стінах мешкали отці-домінікани, числом біля 150 чоловік.

Найпам'ятнішою в історії монастиря залишається коронація ікони Пресвятої Богородиці папою Венедиктом XIII у 1725 році, і підніжжі котрої відбулося багато зцілень і оздоров-

лень чисельних прочан.

З болем у серці слухаємо розповідь про подальшу трагічну історію обителі, до якої колись на відпустові свята приходило до 200 тис. мирян. Найбільш відчутних втрат та руйнувань зазнав монастир від артилерійських обстрілів під час світових воєн та пожеж, а радянська влада у 1946 р. організувала тут політичну тюрму, психоневрологічний інтернат закритого типу, конюшню, псарню і гараж сільськогосподарської техніки, а ще – склад мінеральних добрив і морг.

Лише із постановом незалежної Української держави добрі людські руки почали відроджувати цю величаву споруду: замуровано вибоїни від снарядів, відремонтовано дах, зведено риштовання для подальших робіт, відновлюються житлові приміщення тощо. У 1997 році частину комплексу було повернуто монахам Студійського Уставу, і від тоді братчистудити трудяться тут невтомно, щоб якнайшвидше привести свою обитель до ладу. Однак, їх дуже мало – лише четверо.

– Був п'ятий, – каже отець Юліан, – ієромонах Методій Костюк, але, нажаль,

нещодавно помер. Це була справді велика людина. Адже він зробив для відродження цієї святині так багато, що самі ці мури будуть його пам'ятати. Ставши у 2000 році настоятелем, о. Методій, як правдивий слуга, порався на кухні, мив довжелезні, страшенно зашпакельовані коридори, білив і фарбував келії, копав рови і навіть на подвір'ї садив картоплю. А ще о. Методій був талановитим митцем. Коли на дворі стояла не погода – він вишивав ікони, обруси тощо.

Вражаючою у Підкаминському монастирі є величава статуя Пресвятої Богородиці, що височіє на подвір'ї. Споруджена у 1719 році збереглася до сьогодні, і навіть безбожна рука атеїста не піднялася на неї. Вона – дивовижна, будучи з чорного металу, постійно вилискує золотавими кольорами.

Значною подією останніх часів стало посвячення трьох нових дзвонів, які щодня скликають на молитву селян і прочан, серед котрих були і ми, парохіяни церкви Різдва св. Івана Христітеля враз із нашим духовним провідником о. Андрієм Паньківим. Така поїздка вражає.

Володимир ЗАВАДА

Отець-редемпторист Євстахій Смаль

Цю скупу біографічну розповідь доповняють спогади людей, які його добре знали.

Згадус: о. Є.Пелех: «В підпіллі, коли нас кликали до дому померлого відслужити похорон, то ми увесь обряд відправляли в приміщенні, а вже пізніше, після похорону, священник ішов на цвинтар запечатати гріб. На похороні було найнебезпечніше, оскільки священник представав перед незнайомими людьми, а люди були різні. До того ж, це був факт публічного служіння, і ті люди могли посвідчити проти тебе. Тому кожен священник на похорон ішов зі страхом. Проте о. Смаль ходив на похорон відважно.

Отець постійно їздив, день і ніч. Він був дуже рухливий: їздив по селах, на Східну Україну, в Прибалтику, в Казахстан. Він завжди був готовий їхати, куди б його не посилали.

У 1989 році на Великдень ми з ним правили першу Службу Божу на Голоску, – це тоді, коли починалась свобода. Прийшли уповноважені і участковий. Але ми вже не дуже боялися їх.

За німців він був у новіціаті. Ще в монастирі закінчив духовну освіту. Але на той час усі єпископи були вже арештовані, тож не було кому його висвятити. Та й сам він невдовзі потрапив на висилку (через якісь зв'язки). Хоч і не був він ще священником, та, як розказують ті, які були з ним, він вже тоді читав «Часослов», який носив із собою. Збирав людей на молитву.

У 1957 році він нелегально приїхав до Львова і на-решті був рукоположений блаженним єп. Миколоєм Чарнецьким на священника. Але вже наступної ночі його затримали (він ночував в отця Артемія Цегельського) і відправили назад на поселення. Через рік він таки повернувся, але спокою вже не мав ніколи.

День і ніч все мав якусь роботу. Якийсь час сповідав наших людей у катедральній костелі, потім – у костелі святого Антонія. Багатьох людей сповідав він, ховаючись десь у куточку храму. За Винниками мав свої місця – там було кілька хат на відлюдді. Любив там воду освячувати на Йордан. Їздив у Червоноград, де вів «Братство третього чину». Латинським священником у Литві допомагав сповідати. На Східну Україну їздив на різні відпусти, – туди, де були латинські парохії. Духовно послуговував сестрам різних Згромаджень і багатьом побожним родинам. Такого міста не було, де би не знали отця Смалья. В маю його раз ввіймали і дуже побили».

Ділиться спогадами дочка о. Теодора Гури – Оксана Головід: Наш хворий батько, отець Теодор Гура, який лежав хворий у сестри Лесі по вул. Кузнєцова, попросив покликати до нього о. Євстахія Смалья. Найшла я отця в польському костелі в найтемнішому кутку, де він сповідав українців. Підряд два тижні отець обслуговував батька, виконуючи необхідні обов'язки, бо діти йшли до праці, а внуки – до школи. З товаришів священників ніхто не відважувався прийти – побоюлись. 1973 року помирає батько. Тоді були великі релігійні перевіркипереслідування. І в помешканні, і на цвинтарі ініціативу зайняв о. Смаль. Він настоював хоронити батька на Янівському цвинтарі, біля січових стрільців. Присутні були 8 священників; всі – у цивільній одежі. Прощальний виступ о. Смалья був зворушливий, поєднаний з розповіддю про долю січових стрільців і повстанців, яким наш батько всіляко допомагав.

Від цього похорону батька ми, сестри, ще більше заприязнилися з отцем, стали як рідні. За його працю, посвяту, відвагу, жертвовність складаємо велике при-знання й подяку, бо у цих роках це була християнська і національна відвага, посвята для свого переслідуваного народу.

(Продовження у наступних числах "Мету")

ІСНУВАННЯ І ДІЯПЬНІСТЬ ДІАВОЛА

Диявол існує. Про це свідчить Святе Письмо від книги Буття до Одкровення включно. У притчі про кукіль Господь запевняє, що ворог посіяв між пшеницею кукіль (Мт. 13,25). У притчі про сіваца приходить лукавий і викрадає посіяне в серці.

(Мт. 13,19).

Крім того, завданням Ангелів Хоронителів є допомагати людям перед загрозою спокус і небезпек, вселяти їм добрі думки. Вони – наші заступники і поспішають до нас з допомогою кожного разу, коли ми кличемо їх. «Святі піклуються про людей, Ангели Хоронителі, у свою чергу, не лише моляться за людей, але також і служать їм. Якщо святі у небі лише вступаються за людей, то Ангели Хоронителі не лише вступаються, але й безпосередньо втручаються в їхнє життя. Вони є як заступниками за людей по відношенню до Бога, так і слугами Божими по відношенню до людей», – пише сучасний німецький богослов.

Ангел Хоронитель може забезпечити також матеріальну допомогу, якщо вона служить понадприродній меті чи духовному благу інших людей. Без вагань проситимемо його про благодать, пов'язану з дрібними земними благами, в яких ми щодня маємо потребу: аби знайти місце для стоянки автомобіля, не запізнитися на автобус, скласти іспит і так інше.

Ангели можуть особливим чином допомогти нам в апостольському служінні, в боротьбі зі спокусами і дияволом, а також у молитві. «Ангели не лише приносять перед Особу Божу наші дари, але й приносять нам дари від Бога. Саме вони, як пильні пастирі, дають нашим душам поживу, якими є добрі звістки і натхнення, адже їх через їхнє посередництво подає нам сам Господь. Вони охороняють нас від вовків чи бісів» (св. Іван від Хреста, «Духовний гимн», 2,3).

Ми повинні ставитися до Ангела Хоронителя як до нашого найкращого друга. Він постійно чуває над нами і завжди готовий прийти нам на допомогу, якщо ми попросимо його про це. Дуже погано, якщо через забуття, невірство чи неущто ми не відчуваємо близькості Ангела Хоронителя, не знаємо про його вірну дружбу, не просимо його про допомогу, знаходячись у нужді. У момент спокуси чи переживання труднощів ми ніколи не самотні: з нами завжди – Ангел Хоронитель. Він буде поруч з нами аж до тієї миті, коли ми назавжди залишимо цей світ. А в кінці земного життя, як свідчить про це церковне богослужіння в молитві на вихід душі, Ангел Хоронитель супроводжуватиме нас на суд Божий.

3. «Май довіру до Ангела Хоронителя. Стався до нього як до сердечного друга, – а він ним і є! – і він зуміє надати тобі тисячу послуг у повсякденних справах» (Ескріва).

Аби Ангел Хоронитель допоміг нам, необхідно якимось чином повідомити його про наші наміри і бажання. Незважаючи на надзвичайність їхньої природи, ангели не мають сили Божої та Його безмежної мудрості, а тому не здатні читати в глибині наших сердець. Досить, проте, бодай у думках поговорити з ними, і вони зрозуміють нас і навіть зможуть збагнути наші сокровенні бажання краще, ніж ми самі зможемо їх висловити. Тому близьке дружба з Ангелом Хоронителем має дуже важливе значення.

Окрім дружніх почуттів, ми повинні мати до нашого Ангела Хоронителя почуття якнайглибшої поваги. Адже він постійно знаходиться в присутності Божій, бачить Бога обличчям до обличчя, а одночасно – перебуває з нами.

Богослужіння на честь Ангела Хоронителя стане ефективним засобом у наших стосунках з Богом, при роботі, в спілкуванні з людьми, які нас оточують, у великих і малих конфліктах, що можуть виникнути протягом дня. У час Великого посту слід звернути особливу увагу на сцену в саду Гетсиманському, коли Ангел утішав найсвятіше Христове Чоловіцтво.

«Потрібно уміти розмовляти з Ангелами. Зверніться тепер до них. Скажи своєму Ангелу Хоронителю, що духовні води Великого посту ще не наповнили твоєї душі, проте вже залили постамент зла, бо твоє серце скрушне. Попроси їх, аби вони вознесли перед Особою Господа твою добру волю, яка, завдяки дії благодаті, народилася серед убогості твоєї душі як троянда, що розцвітає на сміттовому звалищі. Sancti Angeli, Custodes nostri, defendite nos in proelio, ut non pereamus in tremendo iudicio. – Святі Ангели, Охоронці наші, захищайте нас під час битви, аби нам не загинути на Страшному суді» (Ескріва).

Благатимемо Пресвяту Діву Марію, Королеву Ангелів, щоб Вона навчила нас спілкуванню з Ангелами, особливо в період нинішнього Великого посту.

з «Роздумів» на кожен день Великого посту
Франсіска Ф. КАРВАХАЛА

(Закінчення, початок у попередніх числах
«Мету»)

Продовження, початок у попередньому числі «Мету»

ОБОВ'ЯЗКИ БАТЬКІВ (II)

Під час Другої світової війни, коли нацисти в Німеччині переслідували католицьку Церкву, то з усіх німецьких католицьких єпископів найбільш безстрашним в боротьбі з нацизмом показався єпископ з Мюнстеру граф фон Гален, який по війні став кардиналом. Свої і чужі подивлялися його мужність, відвагу і силу характеру та безстрашність в обороні прав Церкви.

Де джерело його сили й характеру? Хто так прегарно приготував його до життя і обов'язків християнина й єпископа? Цього довершив батьківський дім, релігійне виховання родинного дому від малої дитини. В його домі на замку була родинна каплиця. Не тільки в неділі і свята, але кожного дня всі 13 дітей, батько і слуги брали участь у св. Літургії. В родині кожного дня була спільна вервиця, якою проводив сам батько, спільна ранішня й вечірня молитва. Всі приписані пости строго зберігалися.

Так, отже, релігійне виховання в родині має превелике значення. Релігія одинока творить основу правдивого виховання. Одинока релігія dokonує формування волі, серця і душі дитини. І якраз цей дуже відповідальний обов'язок – дати дітям релігійне виховання – лежить на батьках.

КОНЕЧНІСТЬ

РЕЛІГІЙНОГО ВИХОВАННЯ

Як дике деревце можна зробити благородним деревом? Це діється через щеплення. Маленька благородна щепка вросла в дичку і робить її благородною. В той спосіб дике деревце переймає благородні прикмети щепи і само стає благородним. Без благородної щепи дичка ніколи не стала б благородною. Старе дерево вже ніхто не щепить. Подібно й мала дитина стає благородною через духовне щеплення, що ним є релігія, віра в Бога і в Божі правди. Релігія, наче та благородна щепка, має дивну неземну Божу силу убагороднити цілу дитину. Найбільша кривда, що її батьки можуть вчинити своїм дітям, – це пустити їх у світ без релігійного виховання. Німецький кардинал Фавльгабер прегарно каже: «Найтемніша тінь, що може впасти на гріб батьків, це тінь дитини, що виросла без релігійного виховання».

Релігія – це основа моралі й характеру. Едгар Гувер, довголітній директор американської гайної служби Еф Бі Ай, про це так пише: «Як у старині, так і сьогодні падають одиниці, родини, нації тому, що відкинули Бога. Хто тому винен, що в Америці молодь учиняє стільки злочинів? Родинний дім. Батьки забувають на Богом наложені обов'язки відносно дітей. З багатьох домів прогнано Бога. А чи нація може існувати без релігії? Чи можемо мати внутрішній мир без моралі? Чи можна будувати доми без Бога або мати гідних батьків, що не знають Божого Закону? Ключем до всіх проблем і навіть до самого життя є Бог. Він – початок і остання мета людини. Релігія – це в'язи, що в'яжуть людину з Богом; це золота брама, що веде до щастя. Зруйнуй релігію, а настане хаос. Тому дитину треба передусім учить пізнавати Бога. Дім має бути колицкою

ШАНУЙ БАТЬКА І МАТІР ТВОЮ, ЩОБ ТОВІ БУЛО ДОБРЕ, І ЩОБ ТИ ДОВГО ПРОЖИВ НА ЗЕМЛІ

ЧЕТВЕРТА БОЖА ЗАПОВІДЬ

о. Юліан КАТРІЙ,
«Заповіді Божі»

християнської віри. Мусимо вернутися до днів, коли Бог був частиною кожної родини; коли родина вставала рано з молитвою на устах і кінчила день, віддаючи себе в опіку Богові».

Дня 15 травня 1948 року помер визначний американський виховник, католицький священник Едвард Фланаган. Він зайнявся вихованням опущених, занедбаних, навіть злочинних хлопців. І для них оснував особливе «Хлоп'яче місто», зване «Бойс Тавн», в Омага, Небраска. Він твердив, що кожна дитина добра, а тільки лихі обставини її псують, тому треба дати їй добре виховання, сперте на релігії. Його виховна метода докопувала чудес. За його життя через його виховну школу перейшло понад шість тисяч різних

хлопців, і ні один з них не вернувся на злу дорогу. Ось виховна сила релігії!

Релігія убагороднює те, що в людині найцінніше: безсмертну душу і її сили – розум і волю. Релігія дає людині напрям, дороговказ, ідеал життя. Вона показує нам наше походження і відповідає на питання: хто ми і звідки? Вона ставить нам перед очі мету нашого життя на землі та наше вічне призначення. Фанз Франк, німецький губернатор у Польщі під час Другої світової війни, який після війни пішов на шибеницю за свої злочини, у в'язниці на вернувся до Бога і перед смертю явно визнав: «Ми, нацисти, не уявляли собі на початку нашої дороги, що відвернення від Бога може мати такі руйнівні і смертоносні наслідки. Я прошу мій народ, щоб не йшов ні одного кроку в тому напрямі, бо дорога Гітлера – це дорога без Бога і без Христа, а в кінцевім випадку – це дорога політичної глупоти, катастрофи і смерті».

БАТЬКИ

І РЕЛІГІЙНЕ ВИХОВАННЯ

Релігія не лиш конечна до повного виховання дитини, але вона у вихованні не заступна. Якщо так, то хто має головний обов'язок учить дітей релігії? Це – перший обов'язок батьків і родинного дому, а Церква і школа мають їм у тім допомагати.

Які ж найкращі засоби мають батьки до диспозиції, щоб своїм дітям дати релігійне виховання? Тут на першому місці стоїть молитва. Бо молитва – це золотий поміст до Бога. Молитва ушляхетнює, удуховнює цілу людину. Вона убагороднює наш розум, нашу волю, наше серце. Св. Іван Золотоустий каже: «Ніщо так не помагає до росту в чеснотах, як стале перебування з

Богом. Залізо у вогні стає вогнем, а людина на молитві набуває Божих прикмет». Тож батьки мають обов'язок учить дітей молитви і, оскільки це можливо, плекати в родині спільну молитву. Такій родині Ісус Христос запевнює свою присутність: «Де двоє або троє, – каже Він, – зібрані в моє ім'я, там Я серед них» (Мат. 18,20).

Батьки повинні давати дітям приклад молитви. Діти мусять бачити своїх батьків на молитві, бо це їх до неї притягає.

В кожній нашій хаті повинен бути християнський Катехизм. Він – найкращий вихователь і учитель. Він подає основні правди християнської релігії. Він вказує на наші обов'язки відносно Бога і наших ближніх. Він учить цінити і практикувати св. Тайни Сповіді і св. Причастя. Німецький єпископ Кеттелер про значення Катехизму так говорить: «Катехизм для кожного стану й кожного віку є дороговказом до неба через блудні дороги життя. Катехизм – це посудина на хліб життя. Тому він повинен також бути першою і найважливішою книжкою в кожній християнській родині, книжкою, що її читає ціла родина».

Один 70-літній професор університету так сказав до одного священика про значення Катехизму і релігійного виховання вдома, – по тім, як сам по довгих літах релігійної байдужности відбув добру сповідь: «Отче, я мав добру матір, що мене виховувала в релігії, але під час студій в університеті я втратив свою віру. Я гонив за модерними поглядами і за кожним разом казав собі: «Я вкінці знайшов правду». Та по короткому часі я бачив, що і ця гіпотеза була фальшива. І так дожив я аж до 70-го року життя. Щойно тепер мені стало ясно: найбільша наукова книга, яка існує на світі, – це Малий Катехизм, звідки я, як малий хлопець, учився релігії. Людське знання – це лиш гіпотеза. Вона робить голову порожньою, а серце холодним. Боже знання єдино правдиве, бо воно дає розумові світло, а серцю – тепло».

Важлива молитва, важлива наука Катехизму для дітей, але дуже важлива також практика і приклад християнського життя у батьків. Батьки повинні завжди враз із дітьми брати участь у недільній св. Літургії і ніколи без важливої причини її не опускати. Повсякчасна участь у недільній св. Літургії виробляє в дітях сумлінність, почуття обов'язку, пошану для Божих і церковних Законів. Діти повинні розуміти, що недільна і святкова участь у св. Літургії – це один з дуже важливих обов'язків кожного християнина. Ціла родина, батьки й діти, повинна часто приступати до св. Тайн, бо Пресв. Тайна Євхаристії – це джерело духовного життя, чесноти, святості. Діти дуже повчаються, коли їхні батьки не тільки словом, але своїм життям і прикладом показують їм значення релігії у щоденному житті.

До релігійних практик належать також наші традиційні християнські пости. Вони гартують тіло й духа. Отож, якщо батьки дадуть своїм дітям виховання сперте на правдах християнської віри, то дадуть їм найкраще й найдорощче, що тільки можуть дати їм на дорогу життя, бо зроблять з них добрих Божих дітей і корисних членів своєї Церкви й народу.

(Продовження у наступному числі
«Мету»)

На рис.: Церква Покрови Пресвятої Богородиці.
Рис. автора.

ПОРШНА

В історії Поршни, як, зрештою, і багатьох інших сіл Пустомитівщини, характерним є те, що історія парафії починається з першої писемної згадки про священика. Логічним є твердження: був священик – значить, була і церква. Інакше й бути не може.

Про священика в Поршні згадується в акті люстрації села від 1570 року. Якраз у цьому документі зазначено, що в ньому був священик. А в податковому реєстрі 1578 року вже йдеться і про церковні землі. І тільки з документа, датованого 1671-им роком, дізнаємося, що тоді в Поршні парохом був о. О.Семен. Він звертався до короля про підтвердження своїх прав, і Михайло Вишневецький, тодішній король Польщі, своєю грамотою підтвердив церковні землеволодіння та права пароха. Серед іншого зазначено: «Церква має право володіти своїми землями, а священик – виготовляти горілку та варити пиво для власних потреб, брати з двірського лісу дрова для опалення».

З акту візитації церкви від 1740 року дізнаємося, що вона є дерев'яною, а дах покритий ґонтою. Тут же стояла дзвіниця, а неподалік був цвинтар. Парохом у той час був о. А.Узінювський. Село нараховувало 80 родин, ще 16 сімей проживало у сусідніх Підсадках.

У лютому 1763 року з візитацією в церкві побував представник Львівської митрополічної консисторії о. М.Шадурський. Серед іншого в акті візитації було зазначено, що після смерті о. А.Вишевецького парафія пустає вже три місяці. Обов'язки пароха виконує о. Михайло Чайковський з Хоросна.

Наступна візитація проводилася 1789 року. На парафії не змінилося нічого, бо після візитації залишилася копія від 1762 року, завірена парохом о. Теодором Онишкевичем.

Мабуть, 1797 року поршнянці приступили до будівництва нової мурованої церкви Покрови Пречистої Діви Марії. Священик у своєму розпорядженні мав хату, дві стайні, стодолу, шпихлір, хлів та оборіг. Церкві належало 39 моргів землі.

На початку XIX століття парохом у Поршні став о. Б.Громницький. При ньому закінчили будівництво церкви – в шематизмах вона датується 1802 роком.

У 1832 році парохом у селі значить о. Степан Кулежовський. Пропрацював він тут до 1834 року, до смерті. В цьому ж році на парафію був призначений о. Іван Пачовський. Та вже через рік його замінив о. Пантелеймон Штогрин, який помер у селі 1838 року. Одразу після нього парафію очолив о. Михайло Чайковський. За його побуту у Поршні проживало 774 греко-католики, а ще 273 парафіяни проживали у Підсадках.

Вісім років (1850-1858) парафією опікувався о. Григорій Левицький.

Після нього з 1871-го по 1881-ий рік трудився на духовній ниві о. К.Чепіль, який подбав про те, щоб розширити місцевий цвинтар. Саме на прохання священика вїт Ярош купив у Маголи кусень поля біля старого цвинтаря для його розширення. Однак цвинтар залишився у своїх межах, а куплений лан не раз спричинювався до судових процесів.

Недовго пробули на парафії о. В.Глинський та о. Й.Бандира. А от їхній наступник о. Микола Олексій віддав парафії 34 роки свого життя. Тут він і помер у 1924 році.

Отець Микола Олексій чомусь не знаходив спільної мови з громадою і дуже часто процесувався за ґрунт. За політичними переконанням був це чистої води москвофіл. Саме за його наполяганням громадська рада 1907 року заснувала крамницю, яка, проте, довго не проіснувала. Цього ж року парафіяни вирішили відремонтувати церкву, а через рік прийшли до рішення збирати гроші на спорудження нового храму. Всі ці заходи закінчилися тим, що до старого храму припасували дощові ринви.

Про те, що москвофільство священика мало чималий вплив на селян, говорить той факт, що після відступу царської армії 1915 року з нею пішло дуже багато людей. Правда, спізнавши «ласку» білого царя, вони на початку 20-х років масово поверталися додому.

У 1915 році, коли парафією завідував о. Й.Саєвич, вирішили відремонтувати парафіяльні будинки. На жаль, ця справа навіть не була почата. Тим більше, що завідував парафією вже інший священик – о. Іван Наконечний. Саме за його наполегливістю в 1915 році громада поставила перед церквою хрест на честь звитяжних боїв УСС на горі Маківка. Правда, освятив цей пам'ятник вже інший парох – о. С. Йойко, оскільки о. М.Олексій у той

час був ув'язнений як москвофіл у таборі Талергоф.

Повернувся о. М.Олексій до села через три роки. Першим його кроком після повернення було те, що він знищив пам'ятний кам'яний хрест, присвячений полеглим на Маківці.

Отець М.Олексій помер 1921 року, а вже наступного року на парафію був направлений о. Євген Возняк. У липні 1923 року громада розпочала будівництво нового храму. На той час у селі проживало 945 чоловік, і ще 290 – у Підсадках.

Родина отця Є.Возняка була національно свідомою. Дочка священика Люба була заміжною за членом ОУН Миколою Лемиком, який у приміщенні радянського консульства у Львові застрелив чиновника НКВС на знак протесту проти влаштованого большевиками голодомору на Великій Україні. Згодом він був розстріляний за приналежність до ОУН гестапівцями. Саму Любу Возняк заарештували енкаведисти в 1947-му році, і вона до 1967 року поневірялася по таборах Сибіру.

Тими ж дорогами в'язня пройшов і о. Є.Возняк. В 1967 році він повернувся з ув'язнення й оселився в Івано-Франківську, де проживали дві інші його доньки. Помер 15 вересня 1968 року.

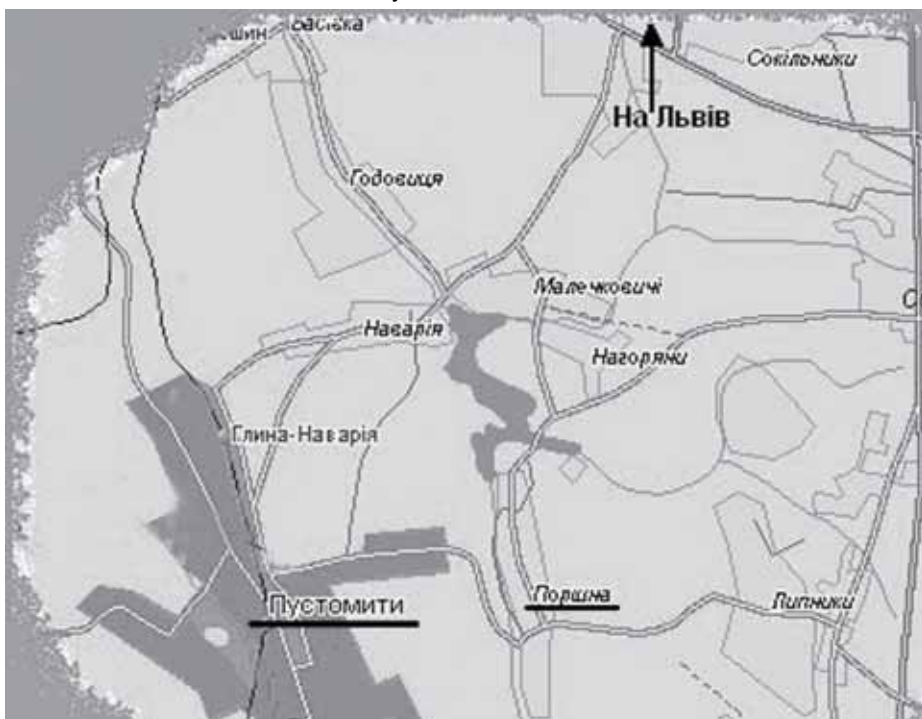
Друга дочка отця Є.Возняка – Марія – вийшла заміж за рідного брата Степана Бандери Василя, якого німці замордували в концтаборі Аушвіц. Тут же загинув іще один брат провідника ОУН – Олекса.

У 1936 році призначення на парафію в Поршну отримав о. Діонісій Лукашевич. Пробув він тут до 1942 року, коли перейшов у село Сороки-Львівські. Побут його в цьому селі пов'язаний із вбивством письменника Я.Галана – за провокацію енкаведистів відповіли сини священика Іларій, Олесь і Мирон, які навчалися в цей час у львівських вузах. Всі троє були арештовані разом зі Стахуром і засуджені до кари смерті. Сам же отець Лукашевич провів у радянських тюрмах майже 28 років і помер після повернення з Сибіру 1993 року.

Два роки під час фашистської окупації парафію очолював о. О.Липинський, якого в 1944 році замінив о. Володимир Антонович. Помер у селі 1947 року.

Після нього в селі недовго парохував о. І.Миронюк. Свої останні роки провів на парафії о. Федір Дребочий – помер 1977 року. В церкві під час богослужіння закінчив свою земну дорогу у 1981 році і парох о. М.Красушик.

Богдан ЗАКАЛИК

Підготував диякон Андрій СТАСІВ

о. МИКОЛА КУШПІТ – ІСПОВІДНИК ВІРИ З ЯВОРОВА

Після відмови співпрацювати з більшовицькою владою через перехід на російське православ'я о. Миколай потрапляє до кола «ворогів народу», яких слід було віддалити від громадян. У 1946 році о. Кушпін був заарештований, засуджений на 7 років ув'язнення та позбавлення прав і вивезений у табори Казахстану. В оголошеному 23 березня 1946 р. вирокі заступник начальника управління НКВД у Львівській області полковник Івкін зазначав, що підсудний Кушпін «в 1931-1939 рр. очолював націоналістичну «Просвіту», зберігав антирадянську літературу».

Потрапивши до табору, о. Миколай працював там спочатку фізично, а потім – у бухгалтерії. Згодом, вже будучи на висилці, його комісували з дуже слабким зором, і в 1955 році він отримав можливість повернутись додому. Після повернення на рідну землю отець замешкав у своєму родинному селі Зіболки разом зі сестрою, оскільки оселитися в Яворові радянська влада йому заборонила.

У липні 1967 р. сестра померла. Та доброго душпастиря – на той час людину вже з підірваним здоров'ям – не забули: на постійне місце проживання його забрала до себе родина Волосянських-Лінінських з Брюхович. Щороку 19 грудня – в день св. Миколая – та 22 травня – день народження о. Миколая – їхнє помешкання радо вітало численних гостей – колишніх парафіян Малого Передмістя з Яворова, які духовно і матеріально підтримували незабутнього пароха.

Помер о. Миколай Кушпін 20 липня 1985 року у Брюховичах. Його бажанням було бути похованим у Яворові, на цвинтарі Малого Передмістя, але тодішня комуністична влада цього не дозволила, погрожуючи не впустити похоронної процесії на цвинтар. В таких обставинах похоронили о. Миколая 22 липня 1985 р. у Брюховичах на місцевому кладовищі. Але через декілька років, вже після розпаду Радянського Союзу, заповіт отця був виконаний і 30 травня 1992 р. домовину з прахом покійного було перепоховано на цвинтарі Малого Передмістя в Яворові, на парафії якого пройшли найкращі часи його невтомного душпастирського служіння.

22 травня 2009 року яворівська громада храму Різдва Пресвятої Богородиці знову зібралася урочисто, аби вшанувати 115-річницю від дня народження її довголітнього пароха о. Миколая Кушпіта. Святування розпочалися у храмі молебнем до Пресвятої Богородиці, після чого всі вірні урочистою процесією вирушили на цвинтар, до могили о. Миколая, де була відслужена панахида. У поминальному слові парох храму Різдва Пресвятої Богородиці отець-декан Степан Кобасяр висловився про покійного священика, зокрема, такими словами: «Отець Миколай під час свого життя намагався стати всім для всіх; він кожного дня вмирав для себе, щоб жити для інших. В цей нелегкий час для нашої Церкви і народу не зрікся своєї віри і обряду, а пожертвував себе, приєднавшись таким чином до сотень тисяч праведників нашої держави».

Отож, дорогі мешканці Яворова, а особливо – Малого Передмістя, молимося, щоб наша Церква увінчалася ще одним блаженным мучеником та ісповідником віри, яким мав би стати отець Миколай Кушпін з Яворова.

Молитва за прославу о. Миколая Кушпіта

О, мій Боже! З глибини моєї душі віддаю поклін Твоїй безмежній Величі. Дякую тобі за ласки і дари, якими Ти наділив Твого вірного слугу – отця Миколая Кушпіта. Прошу Тебе – прослав його також і на землі. Благаю Тебе – уділи мені у Своему батьківському милосерді ласку (намірення), про яку Тебе покійно молю. Амінь.

(Закінчення, початок у попередніх числах "Мету")

П'ятдесят років тому під Новий рік в Самарі сталося незвичайне явище, яке до сих пір вважають великим чудом. Завдяки цій події тепер у місті точно знають, чого не слід чинити за святковим столом.

Справа була такою. Місто Куйбишев (нині Самара, Росія), вулиця Чкалова, січень 1956 року, новорічні свята. Саме в цей час і в цьому місці сталося так зване «Зоїне стояння» – подія, яку і нині одні вважають великим чудом, а інші – нападом масового психозу. Робітниця трубного заводу Зоя Карнаухова, красуня й атеїстка, за новорічним столом спробувала здійснити богохульство, за що її тут же спіт-

Кам'яна Зоя

кала страшна кара: дівчина окам'яніла і стояла без ознак життя протягом 128 днів. Чутка про це «поставила на вуха» все місто – від пересічних громадян до керівників обкому. І сьогодні ще чимало батьків у Самарі лякають Кам'яною Зоєю своїх дітей: «Будь чемним, бо окам'янієш!» Прекрасний сюжет для запаморочливого православного трилера. Тож кореспондент «Русского репортера» відправився на місце події у творчу розвідку.

«ЯКЩО БОГ Є, ТО НЕХАЙ
ВІН МЕНЕ ПОКАРАЄ»

Настоятель храму святого Георгія отець Ігор Соловйов підходить до однієї з ікон, які містяться в іконостасі поблизу царських воріт. Начебто звичайний образ Миколая Чудотворця, але під ним – низка незвичайних зображень, подібних більше на комікси, аніж на ілюстрації з життя святого. Ось якась галаслива компанія молодих людей сидить за столом. Ось дівчина бере образ святого Миколая з покуття. Ось вона з ним в обнімку танцює. На наступному зображенні Зоя вже білого кольору, з іконою в руках, довкола неї – люди в цивільному, в очах у них затаївся містичний жах. Далі – біля дівчини стоїть старець, який забирає ікону з кам'яних рук, довкола будинку – юрби народу. На останньому ж зображенні поряд із Зоєю – сам Миколай Чудотворець, постать дівчини – знову рожевого кольору.

– Це – поки що єдина у світі ікона, на якій збережені ті події, – коментує священик. – Написала її художниця Тетяна Ручка (вона вже померла). Змалювати цей сюжет на іконі було нашою ідеєю. Але це зовсім не означає, що ми визнали Зою Карнаухову святою. Ні, вона була великою грішницею, але саме на ній явилось чудо, яке багатьох у часи хрущовських гонінь на Церкву укріпило у вірі. Адже сказано ж у Писанні, що навіть якщо праведники замовкнуть, то замість них волатиме каміння. От і завопало.

У деталях народна версія «Зоїного стояння» виглядає так. У новорічну ніч у будинку Клавдії Петрівни Болонкіної за адресою вулиця Чкалова, № 84, на запрошення її сина зібралася компанія молоді. Сама Клавдія Петрівна, яка працювала продавцем у кіоску «Пиво-Води», була людиною побожною, галасливих веселощів у різдвяний піст не схвалювала, а тому пішла до подруги. Молодь же, провівши «старий рік» і зустрівши новий, добряче сп'яніла і вирішила потанцювати. Серед інших за-

столом перебувала і Зоя Карнаухова. Загальних веселощів вона не сприймала, і на це у були неї причини. Напередодні на трубному заводі вона познайомилася з молодим практикантом на ім'я Микола, і він обіцяв прийти на свято. Але час минав, а Миколи все не було. Друзі й подруги вже давно танцювали, деякі з них почали й Зою за-

Саме на цій іконі Миколая Чудотворця намальовані події, пов'язані з «Кам'яною Зоєю».

водити: «А ти чому не танцюєш? Та забудь ти про нього – він не прийде! Іди до нас!» – «Не прийде?! – спалахнула Карнаухова. – Ну, якщо немає мого Миколи, то я танцюватиму з Миколою Чудотворцем!»

Зоя приставила до покуття стілець, встала на нього і зняла з полиці образ. Навіть далеким від церкви і добре захмелілим гостям стало не по собі: «Чуєш, краще постав на місце. З цієї справою жартувати не варто!» Але напоумити дівчину не вдалося: «Якщо Бог є, то хай він мене покарає!» – відповіла Зоя і пішла з іконою колом. Через декілька хвилин цього страшного танцю в будинку раптом щось зашуміло, здійнявся вітер і спалахнула блискавиця. Коли присутні опам'яталися, то богохульниця вже стояла посеред кімнати біла, як мармур. Ноги її приросли до підлоги, а руки стискували ікону так міцно, що вирвати її не було жодної змоги. Але серце билось. Друзі Зої викликали «швидку». У складі медичної бригади, яка приїхала на виклик, була Ганна Павлівна Калашнікова.

– Вранці того дня мама при-

їхала додому і тут же нас усіх порозбуждувала, – розповіла «Русському репортеру» її дочка Ніна Михайлівна – нинішня прихожанка місцевого храму святих Віри, Надії, Любові та їх матері Софії. – «Ось ви всі спите, – говорить, – а все місто уже на вухах! На вулиці Чкалова дівчина скам'яніла! Прямо з іконою в руках стоїть – і ні з місця. Сама бачила!» А далі мати розповіла, як намагалася зробити їй укол, але даремно – лише всі голки переламала.

– Сьогодні спогади Калашнікової, по суті, є єдиним живим свідоцтвом того, що в будинку № 84 справді сталося щось неординарне, – вважає керівник інформаційного агентства «Благовест» Антон Жоголев: саме йому архієпископ Самарський і Сизранський Сергій доручив дослідити феномен «Зоїного стояння», внаслідок чого з'явилася однойменна книжка, яка вже розійшлася накладом 25 тис. екземплярів. – У передмові до цієї книги я написав, що ми не ставимо собі за мету переконати читача, що це чудо справді відбулося. Особисто я вважаю, що якщо і не було жодної Кам'яної Зої, то це само по собі – ще більше диво, адже у 1956 році чутка про дівчину, яка окам'яніла, сполошила ціле місто – багато хто повернувся до церкви, і це вже, як мовиться, медичний факт.

«ТАК, СТАЛОСЯ ЦЕ ДИВО – ГАНЕБНЕ ДЛЯ НАС, КОМУНІСТІВ»

«Випадок на Чкаловській вулиці – дикий, ганебний випадок. Він служить докором на адресу пропагандистських працівників міськкому і райкомів КПРС. Хай же потворна гримаса старого буття, яку багато хто з нас бачив у ті дні, стане для нас уроком і пересторогою».

Це – цитата з міської газети «Волжская коммуна» від 24 січня 1956 року.

Дмитрій СОКОЛОВ-МІТРИЧ

(Продовження у наступному числі «Мети»)

Вітаємо Ювілярів!

У жовтні

святкують ювілеї:

25-ліття священства – о. Роман Ваньо (10.10)
20-ліття священства – о. Дмитро Майкут (10.10)
10-ліття священства – о. Володимир Ольшанецький (17.10)
10-ліття священства – о. Володимир Ониськів (17.10)
10-ліття священства – о. Богдан Калатин (17.10)

80-ліття уродин – о. Богдан Білинський (11.10)
75-ліття уродин – о. Зіновій Терещак (09.10)
65-ліття уродин – о. Віктор Курманович (22.10)
60-ліття уродин – о. Іван Залуцький (03.10)
55-ліття уродин – о. Іван Кащук (31.10)
35-ліття уродин – о. Ярема Савчук (11.10)
35-ліття уродин – о. Ярослав Гевак (18.10)

ДУМКИ ПРО ВІЧНЕ

ЧИ НЕ НАГАДУЮТЬ ЦІ ІСТОРІЇ
ЩО-НЕБУДЬ ІЗ ТВОГО ЖИТТЯ?

В одному журналі була опублікована історія про підлітків, які відвідували клуб плавання. У них був дуже напружений розпорядок дня. Вранці вони піднімалися в 5.30 і поспішали, незалежно від погоди, до відкритого басейну. Там вони займалися дві години. Приймавши душ і перекусивши, вони квапилися до школи. Після школи вони знову поверталися до басейну і займалися там ще дві години, після чого бігли додому, готували уроки і «падали» в ліжку. Наступного ранку в 5.30 знову дзвенів дзвінок будильника, і все починалося заново.

Коли одну дівчинку запитали, чому вона жертвує багатьма речами заради плавання, вона відповіла: «Моя мета – потрапити в олімпійську збірну. Якщо різні вечірки та розваги стоять мені на перешкоді у досягненні цієї мети, то навіщо туди йти? Чим більше я тренуватимуся, тим краще. Жертва – хороша річ».

Яка моя основна мета зараз? Чи щедро я жертвую для того, щоб мета стала реальністю?

Король Англії Едвін жив в сьомому столітті. Одного дня він зі своїм близьким другом розмовляв про те, яке коротке життя. Його співрозмовник навів таке порівняння: «О, ваша величність, уявіть собі кімнату з великим каміном, при якому ви зустрічаєтесь зі своїми придворними в холодні зимові вечори. Трапляється, що під час цих зустрічей до кімнати інколи може залетіти горобець, погрітися і через деякий час відлетіти. Так і наше життя подібне до цього короткочасного перебування горобця в приміщенні. Поки він у кімнаті, захищений від морозу, він радіє короткому моменту тепла, а потім знову зникає в нічній темряві. Ніхто не знає, звідки він прилетів і куди зник. Так і з нами, о, ваша величність: наш час на землі короткий, як політ того горобця, і ніхто не знає, звідки і куди ми йдемо».

Якби хтось мене запитав, звідки і куди йду я, що би я відповів?

ШКОЛА ДУХОВНОСТІ

При Святоуспенській Унівській Лаврі започатковується Школа Духовності. В цій школі можуть взяти участь особи, які прагнуть поглибити своє духовне життя, бажають духовного зросту і хочуть здобути богословські знання. Щомісяця будуть відбуватись конференції, присвячені певній темі. Активна участь у них дасть можливість поглянути на духовне життя з різних сторін. Підчас конференцій кожен з учасників матиме нагоду духовної розмови з одним із ієромонахів. Учасники матимуть можливість брати участь у всіх богослужіннях, котрі відбуваються у Лаврі.

Конференції проходитимуть по п'ятницях, суботах і неділях. Реєстрація учасників відбуватиметься у п'ятницю з 16:00 до 18:00 год. Закінчення – у неділю о 15:00 год. Від моменту реєстрації аж до закінчення конференції учасників зобов'язуватиме мовчанка.

Теми конференцій:

2009 рік

9-11 жовтня — Духовне життя в сучасному світі, ієромонах Мануїл
6-8 листопада — Ікона і духовне життя, ієромонах Орест
25-27 грудня — Молитва Ісусова, ієромонах Аліпій

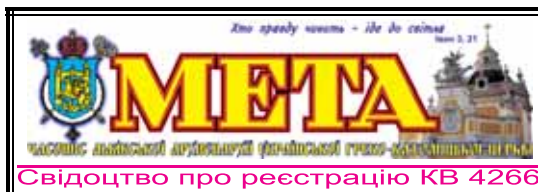
2010 рік

22-24 січня — Східна Духовність, ієромонах Йона
19-21 лютого — Духовність перших християн, рясосфор Петро Мойзеш
12-14 березня - Християнська антропологія, ієромонах Лука
23-25 квітня - Духовний провід, ієромонах Теодор
21-23 травня - Образ святої людини в старослов'янській літературі. Ієромонах Юстин

Свічкова Майстерня Святоуспенської Унівської Лаври пропонує свічкову продукцію (свічки різних розмірів з воску та парафіну, пластмасові лампадки), вугілля для кадила, лампадну олію тощо. Широкий асортимент продукції можна придбати гуртовими партіями.

Оптовим покупцям надаються знижки.

Попередні замовлення за телефоном 8-067-696-87-51 (брат Януарій).

Над випуском працювали:
головний редактор:
о. Іван ГАЛІМУРКА,
літературний редактор Святослав СМУК,
більше редактор і технічний редактор:
В'ячеслав ЧИЖЕВСЬКИЙ.

Відгуки та пропозиції надсилати на адресу:
площа св. Юра, 5, м. Львів,
Україна, 79000,
тел. (0322) 79-86-93;
тел. (032) 233-40-73;
e-mail: meta.ugcc@gmail.com
meta_ugcc@ukr.net

Редакція залишає за собою право скорочувати і редагувати матеріали. За достовірність фактів відповідає автор.
При передруку посилання на газету «МЕТА» обов'язкове.
Матеріали не рецензуються і не повертаються.
Редакція може не поділяти думку автора.
Друк: друкарня ДП МО України «Армія України»
Тираж: 6000
Замовл.